

— За що це тебе звільнили?
— Кажуть, що на мене не можна покластися.

Мерець

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У дружбі та в злагоді працювали у крамниці с. Чапаївки Чорнобильського району на Київщині Балащенко І. М. і Балащенко С. М. Одне одного з півслова розуміли. Балащенко С. М. торгувала, а її чоловік Балащенко І. М. здійснював керівництво дружиною, бо завідував крамницю. Домовленість між подружжям завжди була повна. Що продати, а що для родичів та знайомих прихovати — вирішувалось одноголосно.

Така дружба між подружжям аж ніяк не влаштовувала покупців, і вони написали скаргу Перцеві.

Як повідомив голова районного комітету народного контролю т. Хабренко, факти підтвердилися.

За грубі порушення правил радянської торгівлі Балащенко І. М. і Балащенко С. М. з роботи зняти.

Телеграфне гентство ПЕРЦЯ

ВЕЛИКИЙ ТОРГ

Великий тур відбувається в с. Маркове Мукачівського району Закарпатської області: голова виконкому сільради Іван Васильович Маняк і директор радгоспу Петро Михайлович Сербін уже чотири роки торгуються, хто повинен відремонтувати майже зовсім зруйнований місток, який зв'язує село з навколишнім світом.

Тур триває...

АЛКОГОЛІКАМ ПРИТУЛКУ НЕ БУДЕ

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ. Радісна звістка прийшла з Великої Лепетихи, повідомляє влас. кор. ТАП. Місцева райспоживспілка вирішила включитися у боротьбу за остаточне викорінення пиянки серед окремої, незначної частини населення. У порядку експерименту в селі Рубанівці припинено розпочате три роки тому будівництво кафе-ресторану, який, не приведи, боже, міг би дати притулок двом тутешнім алкоголікам. А щоб їм і відсипатися ні на чому було, вирішено також утриматися від завершення будівництва меблевого магазину.

— За ваше здоров'я, — говорять землякам керівники райспоживспілки.

— Ми боремося тільки за ваше здоров'я!

РІК ВІДЧИНЕНІХ ДВЕРЕЙ

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Спец. кор. ТАП). Завжди широко відчинені двері кабінету директора Макіївської взуттєвої фабрики М. М. Морозова. Він безвідмовно приймає відвідувачів, які цілодобово приносять щойно придбані в магазинах бранковані туфлі й чеврени, випущені цією фабрикою.

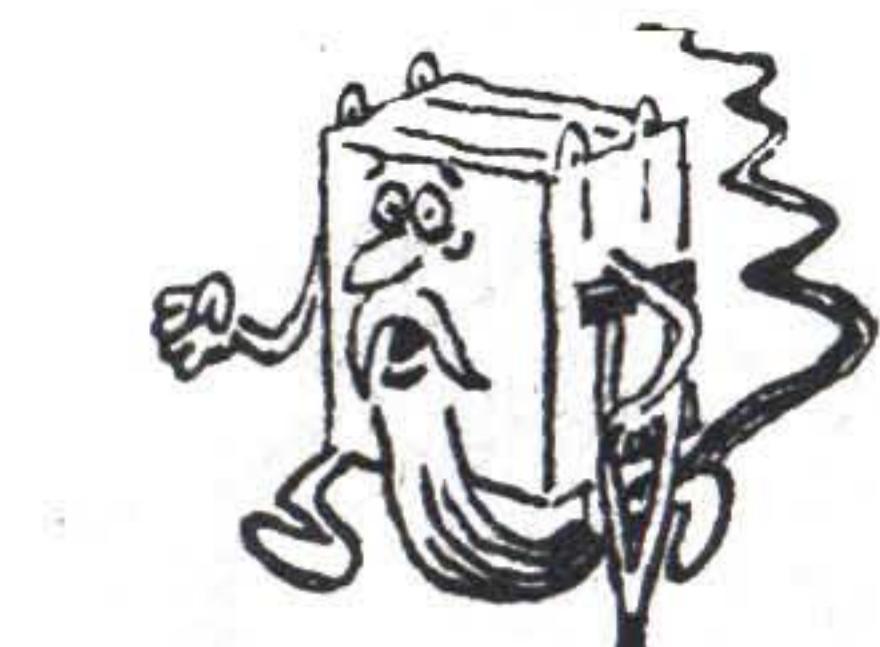
З першого січня у т. Морозова розпочався новий рік відчинених дверей.

БОРОДАТИ КОНТЕЙНЕРИ

Вантажна служба Південно-Західної залізниці прийшла до Нового 1970 року з високими показниками по вирощуванню бородатих вантажів. Спочатку служба відправила з Києва до Гайворона малогабаритний контейнер «Союздруну» № 752337. Триста кілометрів, що пролягли між столицею і невеличиною станцією на Кіровоградщині, контейнер замість однієї доби чалапав 59 днів (з 25 липня по 25 вересня 1969 р.). Він обріс у дорозі такою довгою бородою, що його ледве відшукали.

Другий такий же контейнер (№ 779108) вийшов на Гайворон 22 вересня 1969 р., але досі туди не прибув.

ДОРОЖНЯ ПРИГОДА

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Громадянин П., — колгоспник артлі ім. ХХІ з'їзду КПРС Білокуракинського району дніми став очевидцем незвичайної пригоди. По мерзлій дорозі ішла автомашина, в якій сиділи учні, глибоко зворушені тим, що голова колгоспу Іван Іванович Чекотило нарешті виконав свою давню обіцянку і почав їх підвозити до школи.

У зв'язку з тим, що школярі категорично заперечують цей факт і в один голос заявляють, що й понині долають неблизьку відстань ногами, кореспондент ТАП зажадав пояснень у очевидця.

— Так, — відповів очевидець. — Колгоспну автомашину з дітьми, яких везуть до школи, я справді бачив. Увісні.

ПЕРСОНАЛЬНА ТЕПЛОЦЕНТРАЛЬ

У Залізничному районі м. Києва з дитсадка-ясел № 18 виключено гр. Титаренка. Його спіймано на гарячому. Під час ремонту котлів виявили цілком таємний трубопровід, прокладений від котельні дитсадка і підключений до приватного будинку гр. Титаренка (Ново-Народна вулиця № 3). Гаряча вода по ньому подавалася в Титаренкові хороми безперебійно і безплатно. А скільки заплачено за спорудження персонального трубопроводу, то це вже таємниця гр. Титаренка і когось там у будівельно-монтажному управлінні № 3 тресту «Київміськбуд», яке будувало і монтувало котельню дитсадка.

Але кого?

Кажу з повною відповіальністю, не для красного слівця кажу, що на Україні зараз телевізорів значно більше, ніж рогачів.

Що ж до радіопродукторів, то про них взагалі мовчу. Кількість їх астрономічна і, здається, легше відшукати хату без вікон, ніж хату без продюсера.

Тут аж пишти, у фейлетон проситься, на языку крутиться патетична фраза відносно того, що «радіо міцно увійшло в наш побут». Правильно — увійшло, правильно — в побут. І дуже добре, коли хороши передачі, і ще краще коли багато радіоточок!

Колись Володимир Ілліч Ленін назвав радіо «газетою без паперу і відстані». А сьогодні ми можемо пишатися тим, що «тираж» у цієї «газети» тільки на Україні сягає до двох десятків мільйонів! Яка ще газета може мріяти про такий тираж?

І зовсім неприємно говорити, що ця «газета» не завжди і не скрізь доходить до свого читача чи то пак слухача.

Дуже добре, що на Україні день від дня множиться кількість радіоточок, і дуже, навіть дуже погано, коли в редакції «Перця» множиться кількість листів отакого, приблизно, змісту: «Радіо в селищі працює з величими перервами, звук поганий. Начальник радіовузла ніяких заходів не вживає».

Цей лист надійшов із селища Комісарівка Переяславського району Ворошиловградської області. Як на наш погляд, це ще не скарга, а лише півскарги, бо радіо таки працює, хоч і з великими перервами. У багатьох селах, селищах та навіть у містах воно не те що погано працює, воно взагалі ніяк не працює.

Потрібні ілюстрації? Будь ласка. Проілюструємо фейлетон цитатами із листів трудящих. На превеликий жаль, вибір чималенький. Отже, так: «Радіо мовчить, а гроши беруть» — колишні радіослухачі з с. Піддубці Славутського району Хмельницької області. Із Старо-Костянтинівського району (Велико-Чернітанський відділ зв'язку) тієї ж області теж колишні радіослухачі пишуть: «Радіоточки в нас не працюють, монтери радіовузла лінію не ремонтують». Знову ж таки на Хмельниччині, цього разу у Ново-Ушицькому районі: «У нас в селі Рудківці дуже погано працює радіо». Це півскарги, бо там ще півбід: погано, але працює. А майбутні радіослухачі з Дунаєвецького (Хмельниччина!) плодоконсервного заводу пишуть: «Наш завод не радіофіковано зовсім, а навколо радіофікації зав'язалася бюрократична тяганина».

Далі взагалі нецікаво читати. «В селі Щербаках радіо не працює, хоч гроши платимо справно». Кременчуцький район Полтавської області.

«В селі Кузьмино вже півроку не працює радіо». Охтирський район Сумської області.

КОЛИ ЗАПЛЮЩИТИ ОЧІ І ЗАТУЛИТИ ВУХА...

В деяких листах звучить сарказм: «Тиждень — два наш радіовузол попрацює, а тоді, мабуть, вдавиться грошима і мовчить», — пишуть із села Лецьки Переяслав-Хмельницького району на Київщині. Це той випадок, коли людям не до вишукоаної словесності.

Із міста Сквири пишуть, що радіотрансляційна мережа працює дуже погано, а мешканці Нової Каховки скаржаться на те, що їхні радіоточки чомусь «заїкаються».

Часом листи супроводжуються художніми погромицями. Так, наприклад, з листа, що надійшов із села Мельниківці Валківського району Харківської області, ми дізнаємося, що за мовчанням своїх радіоточек мешканці села дякують т. Красюку, начальнику Валківської мережі радіомовлення.

Завдяки іншому листові ми одержуємо інформацію, що в селі Мануйлівка Маловисківського району на Кіровоградщині скоро відзначатиметься рік з дня останньої трансляції. А т. Калюжний, начальник районного вузла зв'язку, акуратно сповіщає власників радіопродукторів про пеню і

штраф, нараховані їм за невчасне внесення абонентної плати.

Є села, де радіо не працює близько двох років! За прикладом можна податися за такою адресою: с. Таврія Скадовського району Херсонської області.

Буває, що роками радіо більше мовчить, ніж говорить. Як у місті Кремінному Ворошиловградської області, як у м. Сокалі Львівської області, як у селі Курінки Чорнуського району Полтавської області.

Після таких скарг, скарги із села Литків Гайсинського району, чи із села Сніжна Погребищенського району Вінницької області, де радіо не працює по 3-4 місяці, взагалі можна розцінювати як несерйозні. Подумаєш! Посиділи б ви з німими репродукторами рік-півтора, от тоді б заспівали!

І тут виникає запитання: чому ж все-таки мовчать чи «заїкаються» радіоточки?

Перевірюю на місці в селі Червона Володимирівка Хмельницького району, там таки ж на Вінниччині встановлено таке: незлагодженість дій між районними вузлами зв'язку та кущовими експлуатаційно-технічними вузлами зв'язку, байдуже становлення керівників останніх до своїх прямих обов'язків, погане постачання з боку облуправління зв'язку призводить до того, що сільські трудівники часто місяцями позбавлені можливості слухати радіо.

Залишається додати, що не тільки у селі Червона Володимирівка і не тільки сільські трудівники позбавлені цієї можливості. Але про це була мова вище.

...Одна бабуся, коли її запитала сусідка, що таке телевізор, відповіла: «Заплюши очі і ну чисите тобі радіо». Розвиваючи її думку, можна для радіо знайти визначення, що радіо, це телебачення без бачення.

Але яке визначення підіде до німих радіоточек?

Може, нам допоможе його відшукати начальник радіоуправління Міністерства зв'язку УРСР Юрій Іванович Омельяненко?

Школярське визначення: «німа радіоточка — це коли заплющити очі і затулити вуха» — нам не підходить. Не хочемо ми їх заплющувати на таке неподобство. Досить з нас того, що Юрій Іванович затулив вуха, щоб не чути численних скарг екс-радіослухачів.

Не хотілося б також Юрію Івановичу нагадувати, що таке німе радіо. Юрій Іванович людина серйозна, мусить сам це розуміти.

І ми сподіваємося, що Юрій Іванович Омельяненко відповість нашим скаржникам, коли у них нарешті заговорить радіо. На сторінках журналу відповість, не по радіо. По радіо його поки що, на жаль, не зможуть почути в дуже багатьох населених пунктах України.

Микола БІЛКУН.

— А при чим тут я? Явне самогубство.

Дружній шарж І. ВИШИНСЬКОГО

Лауреат Державної премії
поет Андрій МАЛИШКО.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Народний артист СРСР
КАРАНДАШ (М. М. Румянцев).

Народний артист УРСР
Ростислав ІВІЦЬКИЙ.

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

ГУМОРЕСКА

Текля з Мотрею прийшли в судове засідання, справедливості шукають. Потерпіла Мотря важко сопе від зlosti, кладе на стіл довідку «Про легкі тілесні ушкодження без розладу здоров'я» і цілить в Теклю погляд-бліскавицю.

Потерпіла Текля сумно зітхає, також витягує з-за пазухи папір «Про легкі тілесні ушкодження без розладу здоров'я» і, як Григорій Побідоносець на коня, сідає на передньому стельці, вказаному суддею.

Суддя взяв зі столу перший документ, почивав мовчки і сказав:

— Потерпіла Мотря Книш, встаньте, розкажіть, що вас привело до суду?

— Як що? Та ж вона, Текля. Життя не маю. У залі зашемряли:

— Видиш, Мотьку першою питаютъ, бо її заява удвоє довша, писана адвокатом.

— І неправда, — запречила Гаська Книш, двоюрідна сестра Мотрі. — Тому нашу Мотю першою взяли, бо, як же ударила Текля, Мотя котилася згори, як гарбуз. Он які синяки на тілі.

— Тихо там, у залі! — постукав олівцем суддя. — Продовжуйте, Мотря Книш.

— Я ж продовжую. Хіба не чуєте, що вбиває мене Текля. Он і документи свідчать: Засудіть її до криміналу, бо пристуки колись мене нещасну, бідну, — пустила слізозу, завбільшки як тичкова квасолина.

— У вас все? — спитав суддя. — Ясно. Сидайте. А тепер ви, Текле Гриньо, розкажіть нам, що то ви за битви зчиняєте?

— Я? Битви? Та ж, прошу судді, я ніколи й горобця не зобижу. І з Мотрею, моєю сусідкою, значиця, живемо ми сім літ двері в двері. Щодня я до неї ходжу, вона до мене літала, аж доки оце не дзюбнув мене дідко калідора чепурити. Він хоч і комунальний, але, знаєте, не випадає жінкам у свинстві жити.

— Це ясно, — махнув олівцем суддя. — Ви ближче до діла.

— То вам, прошу судді, я виджу, що ясно. Але ж Мотрі, прошу вас, як коснулось до діла, як ви кажете, Мотря і за серце схопилася:

«Не можу, болить». Я же знаю, що вона здорова, як кінь, але промовчала. Гречь з ним, яй сама побілю. І закотила рукава. Добілюю, значиця, уже аж до Мотриних дверей, як і господиня на поріг — рум. «Ой, як ладно, як файно, — каже. — Аж дишеться легше».

— Певно. Воно було б іще краще, аби ти, голубко, оті свої відра трохи до кладовки по заносила з-під порогу.

Де мені було знати, що ці слова Мотьку стьобнуть батогом?

— А тобі мої відра що роблять? А ти тут хто? Подумаєш, гадзиня знайшлася. Відра тут стояли і будуть стоять! Завтра іще більше наставлю! Я така сама, як і ти! А як проходу тобі мало — візьми собі на могилках! У додаток на ще вірьовку, повісся!

Вірите, у мене й щітка з рук випала від по-диву.

— Чи ти сказилася, чи казися? — спита-лася я.

— Сама ти скажена, і чоловік твій вар'ят, і діти в тебе пришелепуваті...

Злажу я з драбини, щоб бути далі від того гріха. І мушу ж іти до своїх дверей попри Мотрю. То вона ще пхнула мене. Ось, вдарилася я об залізне поруччя, і досі синяк не зійшов. Ну, я ж не витерпіла, як розвернулась, та як той-го, Мотря і покотилася по сходах, аж ребра забряжчали. Оце і все.

— Ясно, — сказав суддя. — По п'ятнадцять діб кожній, для примирення.

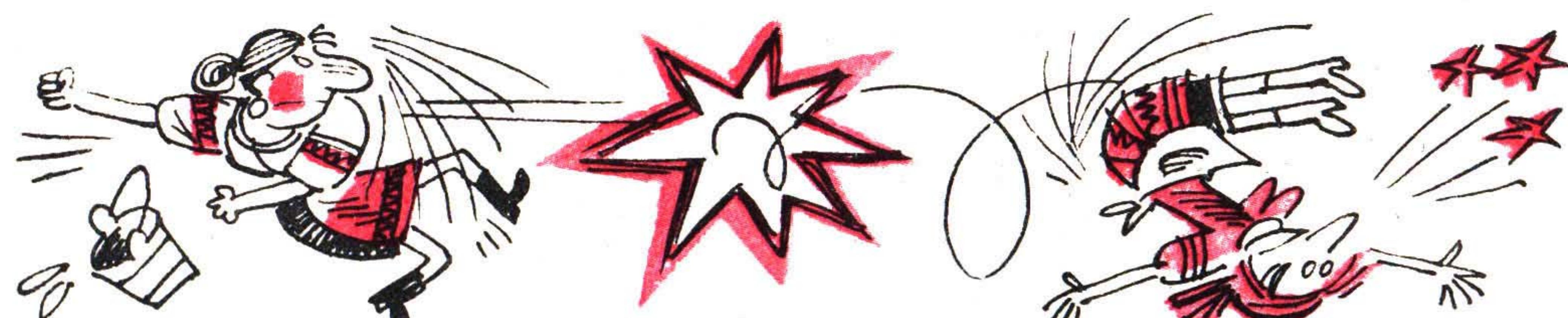
— А мені ж за що? — залупала очима Текля. — Мотрю я в чувствіє приводила.

— По-вашому то «чувствіє», а законно, то хулиганство. На те є влада.. Якщо вас образили, треба було оскаржити, а не прикладати рук.

— Та як же могла змовчати, прошу судді? Та візьміть навіть коцюбу. Деревина. Стой вона в куті нікому ніц, а наступіть їй на чепігу, то й по лобі дасті!

Ірина КУДРЕВИЧ.

М. Ходорів
Львівської області.

Пенсіонери омолажуються...

Приємно, коли тебе не забувають у рідній оселі. Приїжджаю я до своїх батьків у село Пелипче на Тернопільщині — а татусь мені свіжий номер «Малятка» підсвое:

— Читай, синку. Поштарка завжди його нам приносить. У вас же, каже, дитина є — то оце, щоб не плакала.

Та я усе ж не міг стримати сліз, зворошений такою увагою працівників Устечського відділення зв'язку, що його очоює т. Амбросійчук. Як же! Вже давно я вилетів з батьківського гнізда, а вони, бач, для мене ще «Малятко» носять, може, від своїх діточок відриваючи...

Та й моого малограмотного 80-річного батька й 70-річну матір без друкованого слова не залишають. Щомісяця приносять старі номери «Кронодила», «України», а також по 10—20 одинакових примірників газети «Зірка» (щоб душею, віддати, не старіли!).

Підвищеним попитом у батьківській хаті користується й борщівська районна газета «Надзбурачанська правда». Вона приходить сюди аж у двох примірниках.

— Один — для діда, другий — для баби, — весело коментує метна поштарка.

А щоб мої старенькі ліпше впроваджували на своєму городі досягнення передової сільськогосподарської думки, їм постачають ще й цілі стоси залежалих брошур — як-от: «Лабораторія — поле», «Економічні основи товаро-грошових відносин у колгоспах» тощо. І все це теж — не в одному, а у двох-трьох примірниках одразу!

— Відкрутитись і не пробуйте, — байдьо застерігає поштарка. — Гроши за ці видання вже з вашої пенсії утримано.

Нехай читачі не подумають, що мої батьки знаходяться у якомусь там виключно привілейованому становищі, або що. Таною ж теплою турботою з боку устечських зв'язківців оточені не лише вони, а й інші колгоспні пенсіонери. Уявіть же самі, яка то прямість! Не треба бити ніг, клопотатися — застарілу періодику вам просто до хати занесуть, ще й гроши з пенсії вивернуть. Найдійно, вигідно, зручно...

Ой, ні — таки ж не зручно! Дуже незручно стає за людей, котрі розповсюджують друковані видання в такий непривабливий спосіб.

В. КОЛОДРУБСЬКИЙ.

ВЕСЕЛІ БУВАЛЬЩИНИ

Професор Альберт Швайцер був тричі доктором наук у різних галузях знань. Один його знайомий, якому цей факт відавався дивним, наслідився запитання:

— Як ви досягли цього?

— Розумієте, — сказав після короткої паузи професор, — третю докторську ступінь я отримав тому, що мав уже дві. Другу — тому, що мав одну. А першу — з тієї простій причини, що не мав жодної.

* * *

Італійський композитор Россіні обідав у домі однієї дами. Обід був таким бідним, що гість залишився голодним. Прощаючись, господина сказала люб'язно:

— Я буду рада, якщо ви зайдете ще й іншим разом на обід.

— З великим задоволенням, — сказав Россіні, — хоч зараз...

* * *

Французький маршал Жан-Батист Бернадот став у свій час королем Швеції та Норвегії. З незрозумілих причин за все своє життя він юдиночко разу не скидав з себе сорочки. Навіть перед лікарем. Ніхто не міг з'ясувати цю впертість. Тільки коли Бернадот помер, його рідня зрозуміла причину такої дивної поведінки. У молоді роки, під час французької революції, коли він був солдатом і боровся проти монархії, на обох руках зробив татуювку: «Смерть королю».

* * *

Відомого італійського коміка Тото якось запитали, що він думає про шкідливість куріння.

— Правду кажучи, — відповів Тото, — я не дуже знайомий з цим питанням. Однак впевнений, що куріння змінює голос жінки так, що найніжніший стає крикливи! Ви хочете доказів? Киньте недокурок на килим і одразу в цьому переконаетесь,

* * *

Карл IV сварив одного офіцера:

- Ви сьогодні знову п'яni?
- Відзначаємо іменини вашої величності.
- Ale ж наскільки я знаю, сьогодні не день святого Карла.
- Ale ж сьогодні на календарі четверте...

* * *

Якось французькому автору Жану Габену сказали, що його вважають зразком чоловічої твердості, і запитали, чи він плакав коли-небудь.

— Дівчи, наскільки пам'ятаю, — відповів він. — Вперше це було в театрі, коли я побачив, як Сара Бернар, виконуючи роль, помирала на сцені. I вдруге, коли лежав хворий і мене навідав Жан-Поль Сартр.

— Вас так схвилювали відвідини філософа?

— Взагалі-то не дуже. Ale він приєднав пляшку коньяку і спіктнувся на порозі. Пляшка розбилася. Я не міг втриматися й заплакав...

* * *

Відомий німецький учений і письменник-сатирик Ліхтенберг так розпочав одну лекцію в університеті:

- Сьогодні ми будемо вести мову про брехню. Однак, перш ніж приступити до розкриття теми, я хотів би з'ясувати, дорогі колеги, хто з вас прочитав мою книгу «Брехня та її різновиди»?

Студенти дружно піднесли руки.

— Я вам дуже вдячний, — зворошило сказав гуморист. — Ale, на жаль, я ніколи не писав подібної книги. Отже, тепер ви самі зрозуміли, наскільки потрібний предмет, який я вам буду читати.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Обмін на зразок шило на міло ніколи не був рівноцінним. А от на Чернігівській музичній фабриці він чомусь процвітав. Від окремих осіб тут приймали старенькі трухляві піаніно, а замість них видавали новенькі, що й дорожчі в ціні. I хоч робилося це піаніссімо (дуже тихо), але, як кажуть, шила в мішку не втіш. Стало відомо, що такий обмін піаніно зробили, наприклад, В. I. Дуся та М. Ф. Воронін. У цьому їм всіляко сприяло сам директор фабрики М. П. Бакулін.

Про це йшлося у фейлетоні «Піаніссімо» («Перець» № 19 за 1969 рік).

Секретар Чернігівського обкому КП України т. Ясинський повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на бюро обкому партії. Критику визнано правильною. За допущені зловживання тт. Вороніна М. Ф., Дуся В. I. і Бакуліна М. П. суверо покарано в партійному порядку. Всіх трох також звільнено з посад, які вони займали.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А мого чорта тут, часом, не має...

Барону було безпечніше

— Ті графи, барони, князі й султани, яких я мав честь називати кращими своїми друзями, завжди говорили, що я найправдивіша людина на землі, — щиро запевняв славнозвісний барон Мюнхаузен.

У мене, пригадую, ще з дитинства ця заява викликала певні сумніви. Тепер вони посилилися, бо на життєвих роздоріжжях пощастило надіяти й правдивіших людей.

А взагалі у наш час баронові важкувато було б. Ну, спробував би він, наприклад, розповісти про те, що прив'язав коня до кілочка, вранці той кінь опинився на дзвіниці. Йому на це одразу б: «А які, вибачайте, підтверджені папери маєте? Покажіть-но документ! І щоб з печаткою! Що? Нема документа? То бувайте здорові!».

Без паперу в наш час важко. Дуже причіпливий співрозмовник пішов.

Тим більшої уваги заслуговують люди, які промудряються фантазувати (будемо з делікатності так називати ці речі), незважаючи на вимогу пред'явити офіційний стверджувальний документ. А іноді й з допомогою такого документу.

Житель села Озерної (на Тернопільщині) О. І. Любачівський вступив у діловий контакт з керівниками колгоспу ім. Кузнецова (що в селі Струтиня на Львівщині). Підстави для контакту були такі: керівників артілі зацікавила корова О. І. Любачівського, а останній потребував лісу. Торговельну операцію «ви нам — корову, ми вам — ліс» було закріплено у відповідному договорі, і корова, під схвальними поглядами обох зацікавлених сторін, переїхала за тридцять кілометрів, з Озерної до Струтиня. Залишилось тільки лісоматеріалу переїхати в зворотньому напрямку.

І тут вийшла затримка. Спочатку на місяць. Потім — на три. Потім — на півроку.

Любачівський почав регулярно навідуватися до Струтиня із стандартним запитанням: «Коли віддастє ліс?».

А відповідали керівники артілі по-різному:

— Не до вашого лісу нам зараз, чоловіче! Сівба йде!

— Який там ліс, коли, бачите, жнива! Не вам одному обіцяли. Ще трьом вашим односельчанам заборгували — і нічого.

А час тим часом все йшов і йшов. А Любачівський тим часом все їздив та їздив. Причому, коли час ішов собі, так би мовити, безоплатно, то, Любачівський, слід сказати, їздив за гроши. Відзначаючи трирічний ювілей з дня підписання договору, Любачівський підрахував: половину вартості корови вже проїздив.

А голова колгоспу Мирон Леонтійович Квас продовжує запевняти:

— Найближчим часом віддамо ліс. Це точно! Бо всі люди, яких я маю честь називати кращими своїми друзями, завжди говорять, що я найправдивіша людина в районі.

Мені згадалося, що я вже колись від когось чув подібну заяву...

...Неподалік від тих місць, де відбувалася ця своєрідна торговельна операція, було проведено не менш своєрідну купівлі-продаж. Тут, а саме в колгоспі ім. Ватутіна Монастириського району голова артілі М. Я. Вовк теж виступив у ролі покупця. Тільки купував він не корову, а будинок, і не для колгоспу, а в колгоспі.

Коли голова колгоспу хоче купити собі хату, то нічого поганого в цьому нема. І Михайло Якович це знат. Погане, на його думку, полігало лише в тому, що балансова вартість будинку складала 8500 карбованців. А голові хотілося купити за п'ять тисяч. Коли якось на гурті зайдла про це мова, то величного ентузіазму серед присутніх бажання М. Я. Вовка не викликало. Тому Михайло Якович, аби не розпалювати громадських пристрастей, вирішив спростити справу.

Було за всіма формальними вимогами підготовлено виписку з протоколу загальних колгоспних зборів, на яких начебто головував М. Я.

управління «Машбуд» В. Й. Демакова, керуючого трестом «Тернопільпромбуд» А. А. Седалищева.

Вони й справді виглядають куди правдивішими. Голова колгоспу М. Л. Квас говорив, має бути, дуже правдиво, коли йому повірив рядовий селянин. Голова колгоспу М. Я. Вовк теж, безумовно, діяв дуже правдиво, коли йому повірив рядовий нотаріус. Але як же правдиво слід було діяти, щоб повірили аж у міністерстві?

А як, справді, не повірити, коли документи було оформлено за всіма правилами, коли стояли під документами авторитетні підписи таких важливих людей?! Отож цілком закономірно й з'явився на світ у Міністерстві м'ясомолочної промисловості УРСР наказ: вважати введеним у дію Тернопільський молочний завод з 28 червня 1969 р. Після цього усі засікані молочні й будівельні керівники Тернопільщини так само закономірно одержали премії.

Щоправда, ні в червні, ні в липні, ні в серпні продукція заводу, який має щомісяці переробляти 50 тонн молока, нікуди не надходила. Перші сім тонн було перероблено лише в середині жовтня.

Так що ж, питаю вас, у порівнянні з цим оті мюнхаузенівські теревеньки про коня на дзвіниці?! Дитячі забавки! Хай спробував би той найправдивіший барон недіючий завод за діючий видати.

Розказані тут історії — різні. За характером, за масштабністю.

Але з Мюнхаузеном наших героїв об'єднує те, що всі вони, так само, як і барон, вірють у безкарність на випадок розкриття обману. М. Л. Квас сподівався, що йому в крайньому разі популярно розтумачати: обманювати негарно. М. Я. Вовк надіявся: йому, в крайньому разі, вкажуть на непропустимість робити подібні речі. А в будівельників і харчовиків був, либонь, свій розрахунок: повірять — буде премія, не повірять — ну що ж, в крайньому разі — догана.

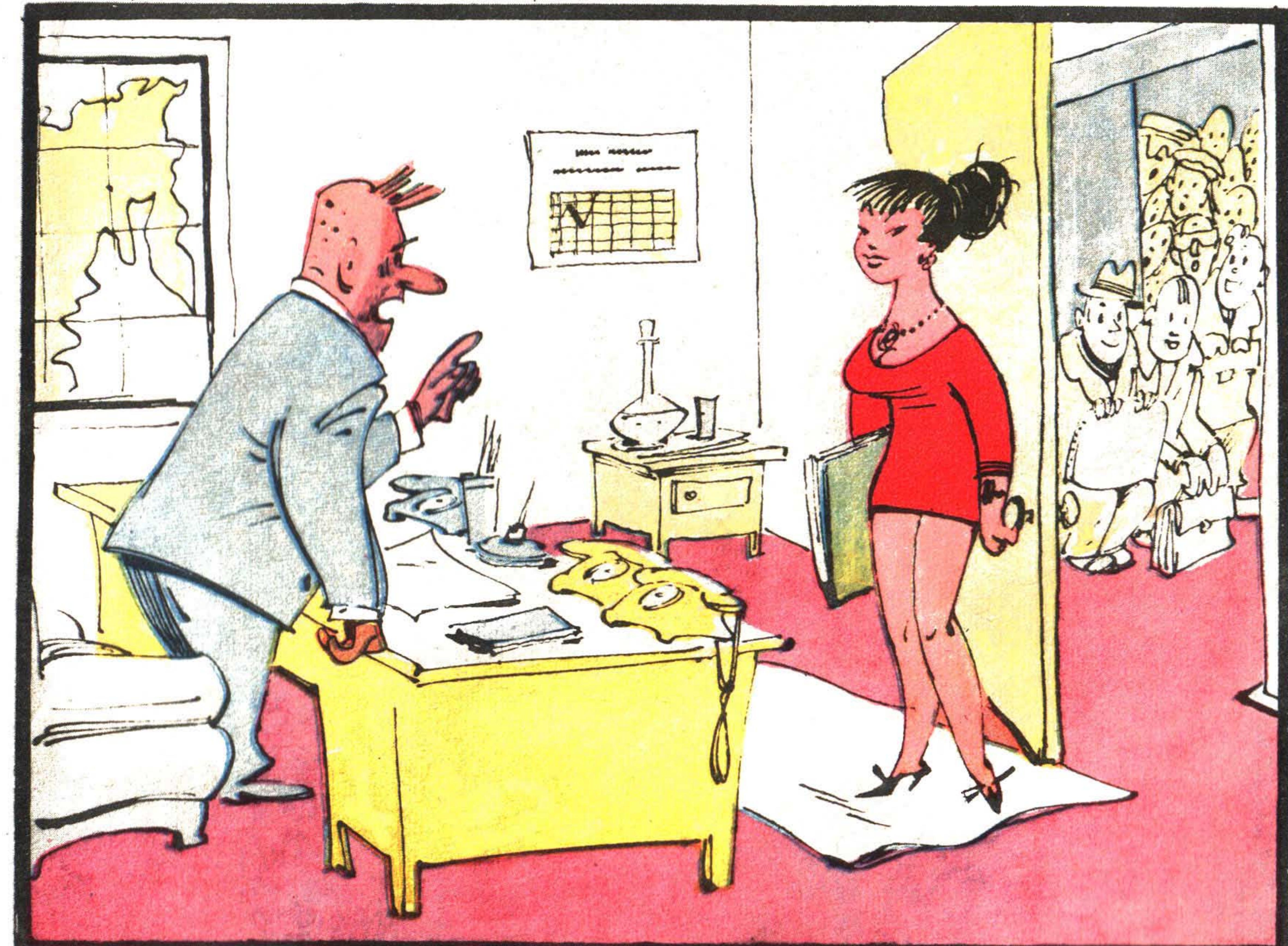
Однак тут можна й прорахуватись. Бо ж діють відповідні закони й постанови, що категорично забороняють обманювати — й у малому, й у великому. Зокрема, чітко сказано: винних у приписках державної звітності слід знімати з посад, притягати до суворої партійної і державної відповідальності.

Ось чому не варто так уже сліпо наслідувати барона Мюнхаузена. Йому ж бо фантазувати буде значно безпечніше.

Е. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— З того часу як ви почали носити міні-сукню, од відвідувачів просто одбою нема.

— Ви відносно роботи? Сідайте, будь ласка!

Граматика підведа

Голова Колківського сільського споживчого товариства Василь Порфирович Мацюк звільнив з роботи експедитора Т. Експедитор Т. не погодився з цим негуманним актом і подався до суду з відповідною заявою. Василь Порфирович подався туди ж, гордо тримаючи над головою протокол засідання місцевому, на якому розбиралася справа беззланного експедитора. У заключній частині згаданого документу, зокрема, говорилося:

«ПОСТАНОВИЛИ: дати згоду про звільнення експедитора Т. з роботи за вихід на роботу в п'яном стані, що не заслуговує недовір'я в споживчому товаристві».

— Якщо вчинок громадянин Т. не заслуговує недовір'я з вашого боку, то його і звільнити немає за що, — авторитетно сказав суддя й принагідно роз'яснив голові Мацюку деякі правила граматики.

Василь Порфирович подякував і оперативно представив другий варіант протоколу. Тепер за ключна частина звучала дещо інакше:

«ПОСТАНОВИЛИ: дати згоду про звільнення експедитора Т. з роботи за неявку на роботу в нетверезому стані, що не заслуговує довір'я в споживчому товаристві».

— Якщо громадянин Т. не з'являється на роботу в нетверезому стані, то його тим паче ні за що звільнити, — що авторитетніше сказав суддя, але цього разу лекція з рідної мови не відбулася, бо суддя, насторожений надзвичайно вільним ставленням голови Мацюка до викладу фактів, вирішив ознайомитися з ситуацією на місці.

Внаслідок чого війзна сесія Маневицького районного суду в Колківському споживчому товаристві швидко виявила не лише те, що ніякого засідання місцевому взагалі не було, а є те, що Василь Порфирович хотів позбутися експедитора Т., бо той просто чимось не припав йому до смаку. Можливо, тим, що в експедитора й справді спостерігалася «неявка на роботу в нетверезому стані».

І суд негайно поновив громадянина Т. на його колишній посаді.

А голова Мацюк засів за детальне вивчення граматики. Щоб наступного разу так легковажно не попастися.

Але віриться, що до наступного разу маневицькі кооператори встигнуть дати грамотну оцінку безграмотним творам колківського стиліста.

В. ЧЕПІГА.

Волинська область.

Біда не сама ХОДИТЬ, а з дітками

ГУМОРЕСКА

Він обшивав пороги, де тільки було яке бюро — шукав роботи. Побачить у газеті оголошення, що десь там треба працівника чи робітника — одразу біжить туди.

— Поліште свою адресу, ми вас повідомимо, — казали йому і записували його адресу. А це означало, що немає ніякої надії. Шовечора дружина зустрічала його на порозі словами:

— Знайшов?

А знайти ту роботу було важче, ніж на дорозі загублені гроші.

— Боже, яка безвольна істота! Такого телепня, як ти, я ще не бачила, — щодня дорікала йому дружина.

Щоб урятуватися від тієї гризотняви, він удався до брехні. Жінка зробила його брехуном.

— Один товариш пообіцяв, що завтра обов'язково влаштує.

— Що влаштує, куди влаштує?

— На роботу!

— А яка робота?

— Робота чудова... Далебі, гарне місце!

— Ну, добре. А що ж ти робитимеш?

— У-у... працювати треба ногами, а так — сидяча робота.

— А хіба є така робота — сам сиди, а ноги хай працюють?

— Аякже... Я шитиму на машині.

— А скільки дають?

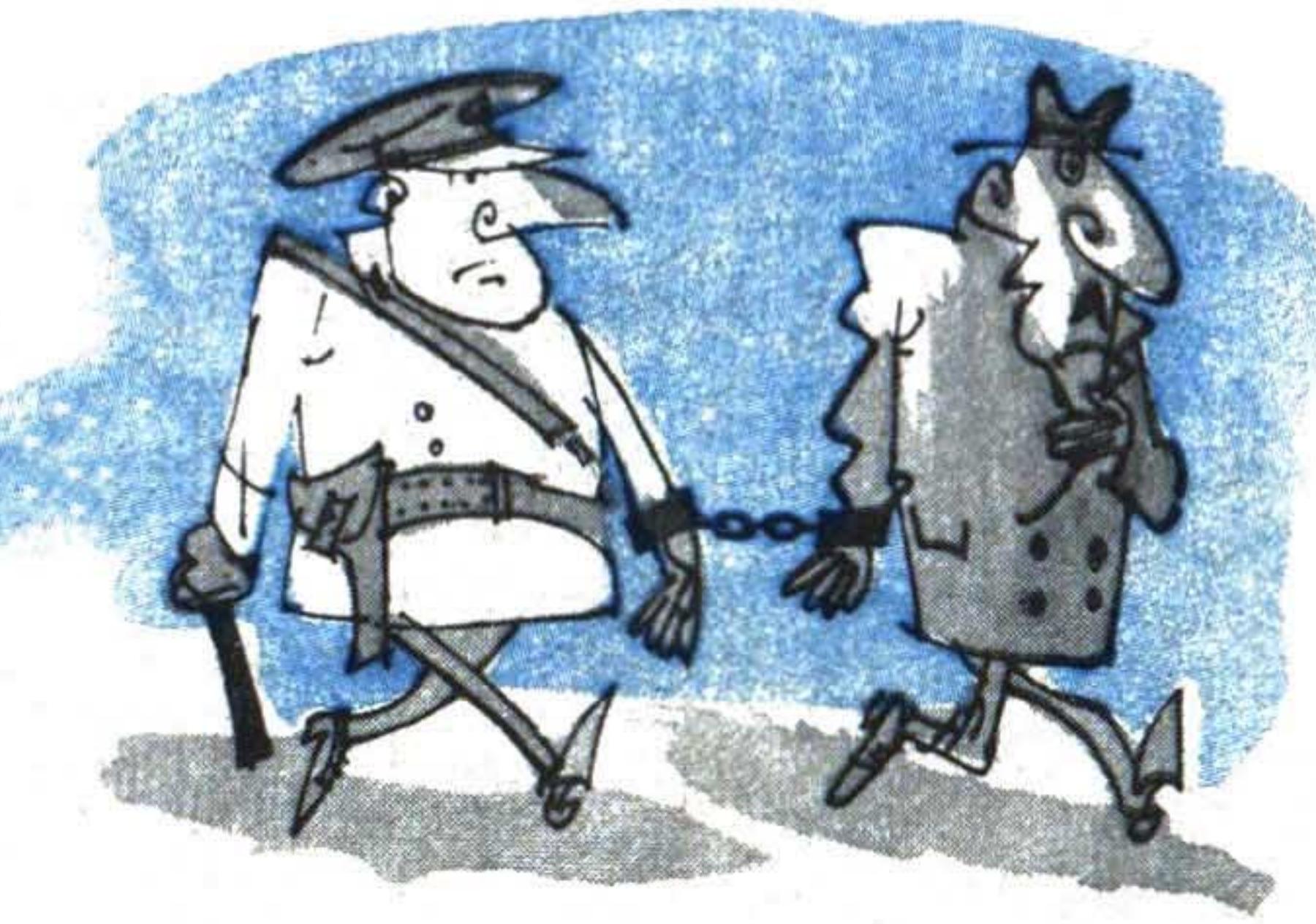
— Триста лір...

І так годинами — видумуй, брешай...

А наступного дня, як завжди, першим її словами були:

— Сьогодні вже працював?

Йому поталінило, двері були відчинені. Зайшов до кімнати й зовсім осмілив, навіть увімкнув світло. Він не сподівався, що красти так легко. Почав роздивлятися по хаті. В суднику на золотих поставцях стояли дорогі чашки. Підійшов до вішалки й вийняв із кишени піджака течку й, коли розкрив її, в очах потемніло — він тримав у руках папушу грошей, і все по сто та п'ятдесят лір... Пішов до спальні й відчинив шухляду. Вона була повна новісіньких, наче щойно з карбувальні, пакетами грошей, і куди б він не зазирнув — скрізь гроші. Він уявив із течки тільки триста лір. Потім пішов до кабінету й написав листа:

«Шановний пане!

У вас був злодій... Я змушений був узяти у вас триста лір. Повірте мені, що як тільки в мене будуть гроші, я повернусь вам цей борг. З повагою».

Поклав листа на столі і вийшов надвір так само, як і зайшов. Він урятований на місяць від жінчого язика. І нарешті спокійно засне. Він підійшов до свого будинку й побачив, що в хаті горить світло. Либо, прийшла дружина. Він жбурне її триста лір і покричить на неї, щоб шанувалася, бо він чоловік. Відімкнув двері й щойно ступив на поріг, як йому в груди уперлося два револьвери.

— Руки вгору!

Він побачив двох чоловіків, один із них сказав:

— Гей, гніднику, ти б сором мав. Уже дві години ми порпаємося в твоєму лахмітті й хоч би тобі копійку знайшли. Та аби ж хоч начиння яке було, щоб злодій міг узяти!

Потім вони обнишпорили його кишені й забрали три столітрові асигнації. А він сидів до світання й думав, що вибрехати дружині. Уранці він почув, що хтось стукає в двері. Звичайно, дружина. Тремтячими руками він відчинив двері й побачив двох поліціїв і тих злодіїв, що забрали в нього гроші. Злодії були в наречниках. Очі його заблищають радістю. «Упіймали! — подумав він. Поліцай подав йому гроші й запитав:

— Ваші?

У нього защеміло серце, адже він теж украв у інших. І щоб урятувати цих двох бідолях, він хотів сказати, що не його. Але поліцай попередив:

— Ці рецидивісти сказали, що забрали у вас оцінки триста лір.

Отже, йому повернуть гроші, жінка не дорікатиме йому.

— Так, мої! — сказав він.

— А де ви їх узяли?

Він пополотнів, наче їм відомо, що й він украв.

— А чому ви запитуєте?

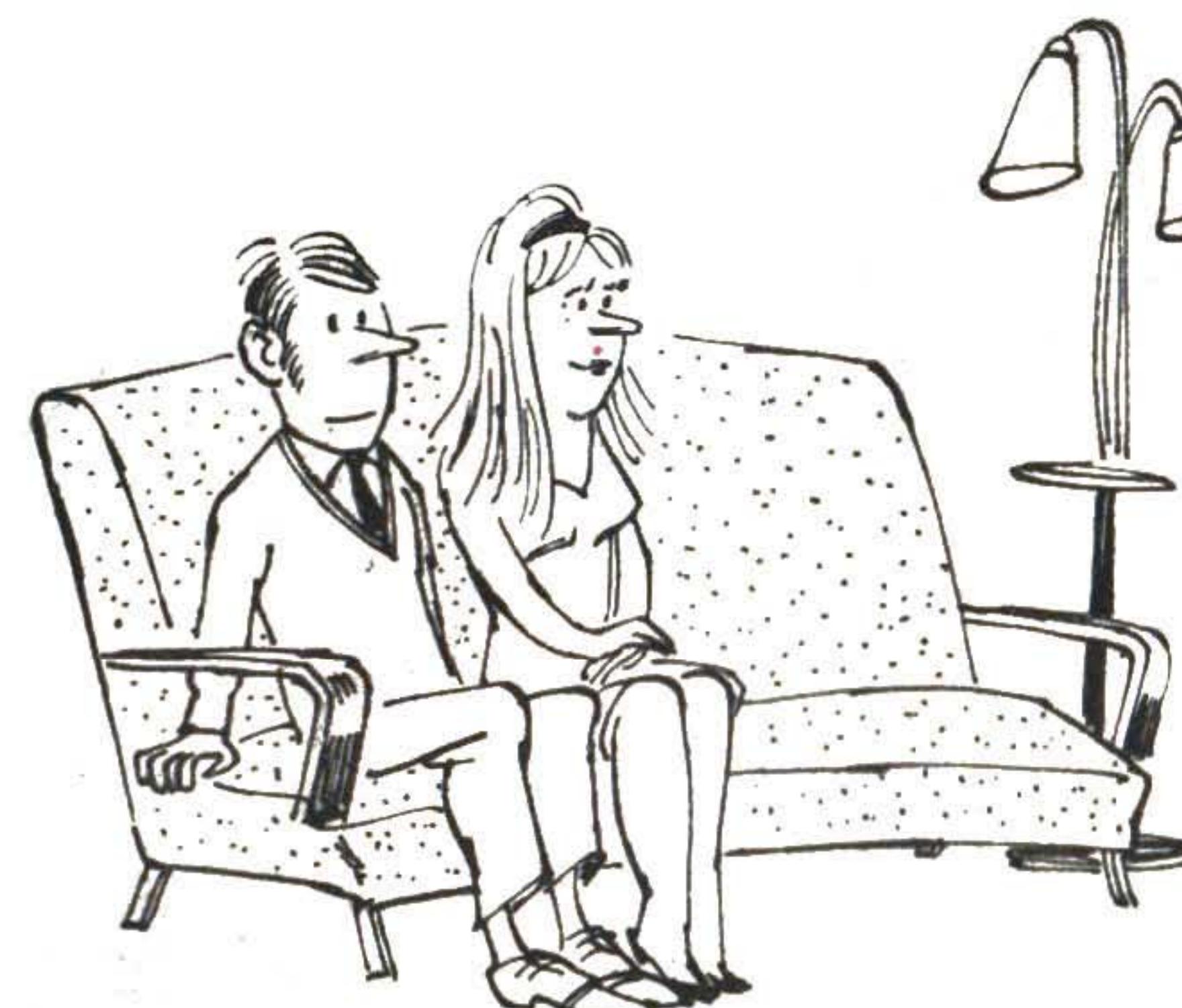
— Бо гроші фальшиві, — відповів поліцай.

У нього замакітрилося в голові.

— Ходімте в поліцію, — сказав поліцай.

Переклав з турецької.
Г. ХАЛИМОНЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Поки дружина приготує вечерю, подивимось фотографії.

Найстрашніше створіння

ГУМОРЕСКА

Яких тільки чудес на світі не буває. Скажімо, репне стіна у новому будинку, кинеться до неї комісія, а там цементом і не пахне. Випарувався. Або сяде людина за стіл у приятеля, а встає чогось у міліції.

Отож нема нічого дивного і в тому, що трапилася пригода з Павлом Каптурцем. Того вечора, начитавшись у бібліотеці книжок, поспішав він додому. Не пройшов і половина дороги, як раптом у темному закутку з'явилась якесь примара. Щоб сказати схоже на чорта, то ні, бо без рогів і хвоста. Але їй люди не такі. Скланюсті очі в ній люто поблискували. В роті, мабуть, сиділа гадюка, бо щось сичало. Розпаглані коси спадали на плечі.

Глянув Павло і отетерів. В одну мить пріпав до землі в лопухах біля агрономового тину:

«Дракон,— промайнула страшна думка.— Зараз эжер!»

В цей час страховисько заговорило людським голосом:

— Ах ти ж алкоголік нещасний! Ах ти ж задраний Мацько! Доки ти питимеш з мене кров, напився б ти хлорофосу із товченним склом. Щоб тебе у тринадцятро скрутило і морським вузлом зав'язало!

«Баба Яга!— зіщулився Павло.— За одну мить переверне мене в козла?»

Він боязно глянув одним оком:

«Мабуть, таки і не баба Яга, бо нема кістяної ноги. Видно відмъма. Але ж чому вона без мілії?»

Страховисько посунуло до лопухів, пускаючи з гачкуватого носа іскри:

— Ах же бояся з-під рундука! Де ти видерся на мою голову, повидирало б тобі балухи! Щоб тебе сира земля не прийняла! Щоб тебе...!

Павлові душі посунулася в п'яти: «Кінець!— подумав він і заверещав:

— Люді! Допоможіть!

Ледве встиг Павло скочитися на ноги, як страшне створіння розтануло в темряві.

Вранці таємницю розкрив сусід Павла — учитель Микола Сергійович Чорнобровець:

— То, — каже, — так гумористи описують тещу. Вона тобі й привиділась після прочитаних книжок.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Попільня
Житомирської області.

Почалося майже так, як у Гоголя. Директор скликав весь керівний склад і триметичим голосом промовив:

— Я запросив вас для того, щоб оголосити пренеприємну звістку: до нас іде ревізор!

Ну, може, воно було трошки не так. Може, директор сказав не «ревізор», а «інспектор» і не «іде», а «їде», але суть залишилась та сама. Якийсь писака нашкрябав, що з заводу отруйні води випускають прямо в Південний Буг, і там не тільки риба, а й п'яки загинули...

Тепер уже важко встановити, хто першим сказав «Е-е!» і з чиїх саме уст злетіло питання:

— Є у нас рибалки?

— Та раніше були, а тепер, напевно, уже дикваліфікувалися.

— Неважно! Риба тут ні до чого! Треба рибалок!

Завертілося-закрутілося, і незабаром знайшли колишніх рибалок. Прорвали короткий інструментальний. Кожному було вказано, де стояти, куди відущу вакидати та коли і кому вигукувати: «А в мене карась!», «А в мене линок!»

Рибалки, стоячи по коліні у воді, зиркали не на поплавок, а на беленеву, на якуму от-от мали з'явитися повноважні гости. І ось, немов тридцять три богатирі з ясних вод, показалися комісія.

— Ви кажете, риби немає! А дивиться-но, хто от на березі стоїть? Рибалки. А що вони у воді позакидали? Вудочки. А чого рибалки там стоїть? Щоб рибу спіймати. А якби риби не було в річці, то чи вони б стоїли...?

Директор своєю логікою поклав інспекторів на обидві лопатки, і вони, знизвавши плечима і сказавши: «А є справді!», пішли собі додому. Як тільки комісія зникла, рибалки повискали з води і змотали вудочки в пряму і в переносному значенні.

Звичайно, така думка не в кожну голову прийде. Не додумалися до такого ні на Хмельницькому, ні на Шепетівському м'ясокомбінатах, ні в депо станції Гречани, ні на Хмельницькому міському молокозаводі, ні на заводі «Трактородеталь». Тут

товарищи знайшли простіший спосіб.

— Оштрафуйте мене! — попросив одного разу головний інженер Хмельницького м'ясокомбінату В. Ф. Салій.

— А то мене совість мучить, що я сказати не можна, — потруїв я рибку в Південному Бузі!

Водінспекція оштрафувала Салія. Тепер він уже з чистою совістю випускає брудні стінні води в річку.

вается, — бідкається начальник депо станції Гречани Б. В. Рабовський.

У водінспекції серце не камінь. Оштрафували й Рабовського. Хай чоловік не мучиться та спокійно продовжує свою справу.

— І мене оштрафуйте! — прикладаючи хусточку до очей, просив головний інженер Шепетівського м'ясокомбінату М. Ю. Марчук, — бо ж це нас комбінат перетворив річку Каєсечку в смердючу канаву.

— І мене! — вторив інженер водінспекції й капітанізації Тарасевич А. М. — Це ж я безпосередньо відповіді! Оштрафуйте хоч на двадцятьку!..

— І нас! — канючили дуетом директор Хмельницького міського молокозаводу Г. А. Двужилов та головний інженер О. І. Калашников.

— І мене!.. І мене!.. І нас!.. — лунали голоси з Дунаєвецької суконної фабрики, Волочиського цукрозаводу, Попілонського фарфорового заводу, Хмельницького заводу «Трактородеталь».

Майте совість, товариши, хіба ж держводінспекція встигне заразом пештрафувати весь керівний склад підприємств області! Краще пойдіть чи підійті на Хмельницький цукровий завод та подивіться, як ідуть справи у директора М. І. Заікі та головного інженера І. І. Баренбойма!

Після тієї горе兹івної риболовлі тут за розум взялися, і тепер не скідають у річку жодного грама отруйних відходів. До них з усієї України з'їжджаються повчиться, то хіба вони з своїми сусідами досвідом не поділяються. Бо штрафи — штрафами (хоч і з власної кишені), але ж нанесені природі збитки ніякими десятками не опушиш. Тут вихід один — скоріше братися за очисні споруди!.. Тоді кожен, зібравши відповідальних заводських товаришів, матиме право сказати:

— Я запросив вас для того, щоб повідомити приемну звістку: нас нагородили за збереження нашої рідної подільської природи.

Ю. КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

Підкидьок.

Самирні мініатюри

ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ

Галині, Кларі, Валі він щодня
Надзвоюнос, ледь звівшись вранці з ліжка
— Ти в моїм серці,— кожну запевня.
Не серце в чоловіка, а нічліжка!

МАМИНА РАДІСТЬ

— Ще ж таке дитя мій Льоня!
Тъфу! Наврочти боюсь! —
Вранці каже: — Мамо, моні!
Я ж тим часом поголюсь...

СЕКРЕТ ЖИВОПИСЦЯ

Чого художник сходу сонця не писав?
Про це вже є дослідження й трактати,
Та слова істини ніхто ще не сказав.
А істинна приста: митець любив поспати!..

Кость МИХЕІВ.

м. Херсон.

— Ну я можу дати вам бюлетень, коли ви здоровий, як бик.
— Просто із співчуття.

ДОБРЯК

Він помагає всім, він чуйний дуже,
Бере завжди біду чужу до серця,
Розрадить в горі: «Не хвилюйся,
дружче,—
Воно усе помалу утрясеться».

А ви пішли, він — іншому до вуха:

«Давно б ось так! Хай пам'ята

псююха!».

ЧЕМНИЙ

Йому не йти до інших у науку —
Свій стиль роботи виробив давно:
Відвідувачу він потисне руку,
Заяви не засуне під сукно,
Скарж на чужу не перекине спину:
Складе рівненько все, і —
у корзину!

АНГЕЛ

Не п'є, нікого не облас,
Лише у слушну пору
Тихенько ногу підставляє,
Коли хо їде угроу.

Іван ГОНТАР.

ДІЙНІ НЕТЕЛІ

Йому скажуть:

— А це нетелі. Корова, так би мовити, в перспективі.

А та «корова у перспективі» вже рік дойтися. Тільки її за документами ще з нетеля «не витягнути». Вона, так би мовити, корова підпільна, непланована. На планових працює, а сама від людськогоока вим'я хвостом прикриває.

— А що тут такого? — дивується головний зоотехнік радгоспу А. В. Клюков. — Молоко ж ми все державі віддаємо, ніхто його не краде...

Що не крає, то не крає і додатково оплати за надпланові нетої також ніхто, здавалося б, у державі не крає — сама видає. Ось у 1968 році 2145 карбованців виклала. Во вірила авторитетним підписам головного бухгалтера К. Д. Лазукова, головного зоотехніка А. В. Клюкова і самого директора М. С. Лукіна. Вірила їхнім звітам. Вірила, що не крадуть...

А тепер про славу. Відомо, що від слави до неслави — один крок. Це не я, а мудрість народна так глаголить.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Першотравневий район
Кримської області.

РЕДАКТОР І ПОЕТ

[Ультрадраматичний жарт]

РЕДАКТОР (до поета):
О, боже мій! Чи ви забули,
Що я це все уж читав,
І цю ж самісінку бамбулу
Вам власноручно повертає?
Візьміть ї... Скажу вам прямо —
Зусилля тратите дарма;
Таланту — вірите — й півгrama
У ваших опусах нема.
Займіться, раджу, чимось іншим
І не марнуйте більш часу!

ПОЕТ:
А я люблю писати вірші
І все одно вам принесу!

РЕДАКТОР:
Несіть... Але, зізнаюсь щиро,
Відпустку завтра я беру...

ПОЕТ:
Ви не хвилюйтесь, на квартиру
Я вам рукописа припру.
Лише завершу цикл сонетів,
Поемку достружу одну;
Й ручаюся — усіх поетів
За пояс, граючись, заткну..
Тож після завтра і чекайте:
Я на обід прийду якраз...

РЕДАКТОР:
Послухайте!.. Хоч совість майтے!
Чого б мені чекати вас?..
Таких причіливих, їх право,
Ще не траплялось дотепер...
То, може, вам ще й чорну каву
Приготувати... І лікер?
Представити дочку Світлану,
А ви, як той Фанфан-Тюльпан,
Підморгнете!..
Й, дивися, стане
У мене зятем графоман?!

Не вийде!!!

ПОЕТ:
Пізно, любий тату,
Рукопис будете читати —
Не зганьбите перед людьми:
Я вашу Світочку засвітав.
І щойно розписались ми...
(Німа сцена).

Ів. НЕМИРОВИЧ.

СКЛАДНА ЗАДАЧА

Тижнів два чи три отак
мужньо грав я за «Спартак».
На початку цього літа
був центрфорвардом «Зеніта»,
там полаявсь не на жарт —
тягу дав у «Авангард».
Ну, а звідти вже я прямо
перекинувся в «Динамо»...

Як почнем, буває, гру —
все нік не доберу:
що тепер мені робити,
у чиї ворота бити?..

Василь ШУКАЙЛО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Міра перестороги.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Страшна недуга звалилася на голову Ковнацького В. С. — бригадира 2-ої бригади колгоспу «Комуніст» Червоноармійського району Житомирської області. З певного часу в нього почалися провали в пам'яті. Це призвело до того, що Віцентій Станіславович геть забув мудре прислів'я: «Рукам волі не давай». Забув та й почав прикладати свої руки не туди, куди слід. Коли бригадир особливо впадав у забуття, то прикладав свої руки навіть до окремих колгоспників.

Про це надійшов лист до редакції «Перця».

Секретар Червоноармійського райкому партії т. Бойко повідомив, що факти підтвердилися. За грубість і рукоприкладство Ковнацького В. С. з посади бригадира знято. Крім того, його засуджено на півтора року позбавлення волі — умовно.

Народні ЧСМІШКИ

БОРЖНИК

— Стільки маю боргів, що не можу вночі спати.
— Ну, і що ти робиш?
— Сплю вдень.

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

— Іване, чи здійснилася хоч одна мрія твого дитинства? — питав дружина чоловіка.
— Здійснилася. Коли мати тягала мене за чуприну, я мріяв стати лісім!

ЯК ХОЧЕ — ВСЕ МОЖЕ

Суддя: — Як ви могли свого власного брата обікрасті?
Злодій: — Е, пане суддя! Як чоловік схоче, то все зможе.

СУМНИЙ

Іван: — Чого це ти такий сумний, Миколо?
Микола: — Моя жінка знову розбилла горнець.
Іван: — Подумаєш, велика біда. Моя жінка часто розбиває чашки й миски, і ми не журимось...
Микола: — Так, так, але моя жінка на моїй голові розбиває.

ПОЖЕЖНИК НА КУХНІ

Завідуюча їдальню зайшла на кухню і побачила там молодого пожежника.
— Чому тут пожежник?
— Слідкує, щоб м'ясо не згоріло, — сказала кухарка.

БРАТ

— З ким то ти, Надю, розмовляла тільки що на східцях?
— Зі своїм братом.
— А як його звати?
— Та казав, що Грицьком.

ЩОБ НЕ ЗАБУТИ

— За що б'єте свого сина, сусіде?
— Та завтра кінець чверті, і він має пристигти свідоцтво про успішність.
— Ну, і що?
— А завтра мене не буде дома.

НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО

— Помий, Васильку, руки. Як ти підеш в школу з такими руками? — каже мати.
— Та це не обов'язково.
— Як то не обов'язково?
— А я й так у школі ніколи руку не піднімав.

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ

Лікар: — Чому ви так кричите, я ще ж не доторкнувся до вашого зуба?
Хворий: — То правда. Але ви стойте на моєму мозолі.

Повідомив П. ПОЙДА
з м. Берегового Закарпатської області.

РЕДАКТОР І ПОЕТ

[Ультрадраматичний жарт]

РЕДАКТОР (до поета):
О, боже мій! Чи ви забули,
Що я це все уж читав,
І цю ж самісніку бамбулу
Вам власноручно повертає?
Візьміть ї... Скажу вам прямо —
Зусилля тратите дарма;
Таланту — вірите — й півгrama
У ваших опусах нема.
Займіться, раджу, чимось іншим
І не марнуйте більш часу!

ПОЕТ:
А я люблю писати вірші
І все одно вам принесу!

РЕДАКТОР:
Несіть... Але, зізнаюсь щиро,
Відпустку завтра я беру...

ПОЕТ:
Ви не хвилюйтесь, на квартиру
Я вам рукописа припру.
Лише завершу цикл сонетів,
Поемку достружу одну;
Й ручаюся — усіх поетів
За пояс, граючись, заткну..
Тож після завтра і чекайте:
Я на обід прийду якраз...

РЕДАКТОР:
Послухайте!.. Хоч совість майтے!
Чого б мені чекати вас?..
Таких причіливих, їх право,
Ще не траплялось дотепер...
То, може, вам ще й чорну каву
Приготувати... І лікер?
Представити дочку Світлану,
А ви, як той Фанфан-Тюльпан,
Підморгнете!..
Й, дивися, стане
У мене зятем графоман?!

Не вийде!!!

ПОЕТ:
Пізно, любий тату,
Рукопис будете читати —
Не зганьбите перед людьми:
Я вашу Світочку засвітав.
І щойно розписались ми...
(Німа сцена).

Ів. НЕМИРОВИЧ.

СКЛАДНА ЗАДАЧА

Тижнів два чи три отак
мужньо грав я за «Спартак».
На початку цього літа
був центрфорвардом «Зеніта»,
там полаявсь не на жарт —
тягу дав у «Авангард».
Ну, а звідти вже я прямо
перекинувся в «Динамо»...

Як почнем, буває, гру —
все нік не доберу:
що тепер мені робити,
у чиї ворота бити?..

Василь ШУКАЙЛО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Міра перестороги.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Страшна недуга звалилася на голову Ковнацького В. С. — бригадира 2-ої бригади колгоспу «Комуніст» Червоноармійського району Житомирської області. З певного часу в нього почалися провали в пам'яті. Це призвело до того, що Віцентій Станіславович геть забув мудре прислів'я: «Рукам волі не давай». Забув та й почав прикладати свої руки не туди, куди слід. Коли бригадир особливо впадав у забуття, то прикладав свої руки навіть до окремих колгоспників.

Про це надійшов лист до редакції «Перця».

Секретар Червоноармійського райкому партії т. Бойко повідомив, що факти підтвердилися. За грубість і рукоприкладство Ковнацького В. С. з посади бригадира знято. Крім того, його засуджено на півтора року позбавлення волі — умовно.

Народні ЧСМІШКИ

БОРЖНИК

— Стільки маю боргів, що не можу вночі спати.
— Ну, і що ти робиш?
— Сплю вдень.

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

— Іване, чи здійснилася хоч одна мрія твого дитинства? — питав дружина чоловіка.
— Здійснилася. Коли мати тягала мене за чуприну, я мріяв стати лісім!

ЯК ХОЧЕ — ВСЕ МОЖЕ

Суддя: — Як ви могли свого власного брата обікрасті?
Злодій: — Е, пане суддя! Як чоловік схоче, то все зможе.

СУМНИЙ

Іван: — Чого це ти такий сумний, Миколо?
Микола: — Моя жінка знову розбилася горнець.
Іван: — Подумаєш, велика біда. Моя жінка часто розбиває чашки й миски, і ми не журимось...
Микола: — Так, так, але моя жінка на моїй голові розбиває.

ПОЖЕЖНИК НА КУХНІ

Завідуюча їдальню зайшла на кухню і побачила там молодого пожежника.
— Чому тут пожежник?
— Слідкує, щоб м'ясо не згоріло, — сказала кухарка.

БРАТ

— З ким то ти, Надю, розмовляла тільки що на східцях?
— Зі своїм братом.
— А як його звати?
— Та казав, що Грицьком.

ЩОБ НЕ ЗАБУТИ

— За що б'єте свого сина, сусіде?
— Та завтра кінець чверті, і він має пристигти свідоцтво про успішність.
— Ну, і що?
— А завтра мене не буде дома.

НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО

— Помий, Васильку, руки. Як ти підеш в школу з такими руками? — каже мати.
— Та це не обов'язково.
— Як то не обов'язково?
— А я й так у школі ніколи руку не піднімав.

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ

Лікар: — Чому ви так кричите, я ще ж не доторкнувся до вашого зуба?
Хворий: — То правда. Але ви стойте на моєму мозолі.

Повідомив П. ПОЙДА
з м. Берегового Закарпатської області.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО Ж ЗАБЛУДИВСЯ?

Біга хлопчик по вокзалу —
Сльозами залився.
— Чого плачеш? — запитали.
— Тато... заблудився...

БІЛОРОЧКА

— Помий ручки з милом, Люся! —
Нагадала знов бабуся.
— А навіщо? — каже внучка. —
Й так всі дражнять — білоручка!..

Михайло ХИЖКО.

МАЄ ДОСВІД

Розпхинькалася — не спинити Іру:
— Не хочу більше пити я кефіру!
Вмовляє мама:
— Та завжди ж пила, ти —
Не треба й зараз в чашці залишати...
— Не бійся, мамо, в чашці не лишиться.
Кефір так любить пити наша киця!

В. БОЙКО.

Літераченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

СТРАХОВИДЛО І СТРАШКО

Мирон уже биту годину сидить на скрині й нудно, як осіння муха, одно своєї гude:

— Бабуню, ну чуєте.. Зваріть гарбузової каші.
— Та ж ти недавненько підполуднував, — одмагається бабуня.
— Підполуднував, а знову їсти хочу.
— То, може, тобі яечко чи барабольки?
— Ні-і, — тягне Мирон. — Мені з того гарбуза, що на тин зіп'явся, — каші.
— А бодай тобі здоров'я! — б'є об поли руками бабуна. — Ну, й надокучив ти!.. Гайда вже, біжи на город.

Мирона вітром видмухує з хати. Він перебігає подвір'я, прошкує через моркву, цибулю, буряки. Та враз, мов укопаний, зупиняється.

В кінці городу, між конопель, бовваніє якесь довготелесе цибате страховидло. Нерушно зачайлося, руки розчепірило: от-от злапає і гайнє за леваду в шелюги.

Мирон злякано пригинається. Хоче кинутись навтікача. Але ж так кортить йому каші!

Наперекір страхові він робить кілька кроків уперед. Далі підлітає до гарбуза, щосили — смик за корінець, окрутнувся дзигою і назад.

Аж тут хтось — хап його за ногу. Мирон — геп та в крик:

— Ой, мамо! Ой, бабусю! Ряту-уйте!
Виборсавшись із гудиння, в якому заплутався, він підхопився та як дремене — тільки курява за ним...

А горобці з груші: чив, чив! Страшко Мирон — опудала злякався.

Анатолій ГРИГОРУК.

Нетішки про їхні Порчи

ЗМІСТОВНА ПРОМОВА

Молодіжний журнал «Імпульс», що видається в Штутгарті (ФРН), опублікував цікаву загадку для своїх читачів: текст, у якому немає нічого, крім складів «бла... бла... бла...», повторених 48 разів.

Ніхто з читачів не зміг відгадати, що ж воно й до чого. Редакція мусила сама розтумачити: «Це не що інше, як промова одного відповідального діяча християнсько-демократичної партії, де перелічені доводи за невизнання Німецької Демократичної Республіки».

Безумовно, редакція «Імпульса» має рацію; та й стойте вона до цієї справи ближче, ти видніше.

НОВЕ У ТЕЛЕБАЧЕННІ

«Ми внесли істотні зміни в наші передачі! — оголосив на прес-конференції містер Роберт Вуд, директор однієї з найбільших телевізійних компаній Сполучених Штатів, — ми вирішили покласти край жорстокості та садизму на телевізійних екранах. Раніше герої наших передач робили чотири чи п'ять пострілів, щоб прикінчити противника. Тепер ми вважаємо, що для цього досить і одного».

Репортери — народ прискіпливий; вони вирішили самі підрахувати кількість пострілів у нових передачах. Підрахували. І виявилося, що пострілів зовсім не зменшилося.

Але не поспішайте звинувачувати містера Вуда у брехні. Ні, він повідав сущу правди: на екранах телевізорів гангстери і справді убивали один одного (а мимохід і неспритних полісменів) з першого ж пострілу.

Просто кількість убивств на екранах зросла вп'ятеро.

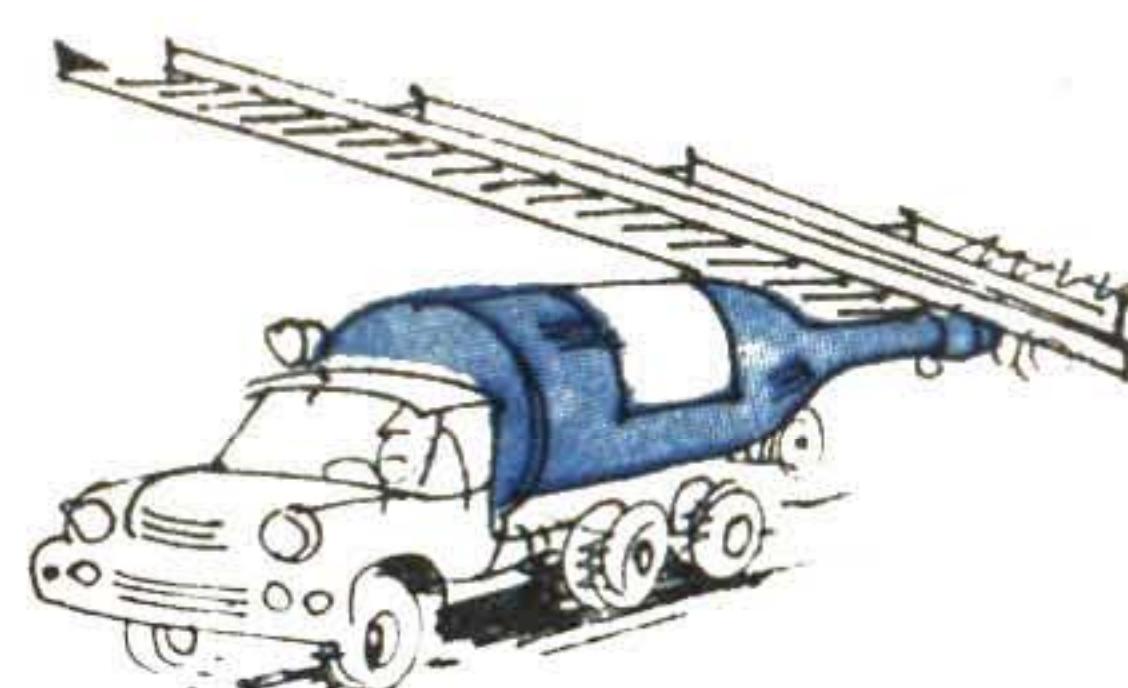

ПРО НЕТИПОВЕ І ТИПОВЕ

Ми й гадки не маємо обвинувачувати американських пожежників у тому, що вони гасять пожежі спиртом. Хоч таке й справді було, але тільки один раз. Отже, випадок не типовий. Тим паче, що було це не в Нью-Йорку чи Вашингтоні, а в одній провінційній дірі в Техасі.

Міська пожежна команда приїхала гасити пожежу і заповзялася поливати полум'я чистим спиртом. Будинок, звичайно, згорів за рекордно короткий строк.

Проте в цій нетиповій і загадковій, здавалося б, події не було нічого загадкового: начальник пожежної команди промишляв контрабандним спиртом. А щоб поліція нічого не пронюхала, потайки ввозив той товар у пожежній автоцистерні. А контрабанда, спекуляція — це вже типове для того світу явище.

ЯК ДОПОМОГТИ МІЛЬЙОНЕРАМ

Якщо вірити коленгагенській газеті «Демократ» (а в даному випадку її цілком можна повірити), то з 6580 мільйонерів, що живуть зараз у Данії, 528 позаминулого року не сплатили державі ані крони податків, бо «зуміли довести», що їх власність приносить їм більше збитків, ніж прибутків.

Нешансні мільйонери! Щоб допомогти їм вив'язатися із тієї скруті, не завадило б прикріпити до кожного двох-трьох бідняків, аби вони навчили мільйонерів жити на грошову допомогу по безробіттю.

А РОЗБИРАЮТЬСЯ!..

Англійська поліція накрила мокрим рядном банду фальшивомонетників, що виготовляли (досить грубо) швейцарські франки. Під час обшуку у них знайшли ще й чималенько англійських фунтів, сфабрикованих так, що й комарові важко носа підсунуті.

Слідчі були здивовані: чого це фальшивомонетники намагалися пустити в хід кустарно надруковані швейцарські франки, маючи майстерно підроблені англійські фунти?

Головний фінансовий радник банди відповів цілком відверто і резонно: «Хто в фінансових колах має зараз довір'я до фунта стерлінгів!».

ВУДОЧКА І КУЛЕМЕТ

Американець Альберт Юнг звернувся з відкритим листом до конгресу Сполучених Штатів. «Невже вудочка небезпечніша зброя, ніж кулемет? — запитує він. — Щоб у нашій демократичній країні одержати дозвіл вудити рибу, треба заповнити довгу анкету, вказавши своє ім'я, професію, колір волосся і очей, склад сім'ї, чи судився. А кулемет можна купити в будь-якому зброярському магазині, не пред'являючи жодних документів...».

Чиновники конгресу відповіли швидко і безапеляційно: «Ваше запитання не має ніякого сенсу. Вудочка не зброя, тому паралелі з кулеметом у даному випадку недоречні!».

Таки ж так: які там паралелі?! Вудочко ж самого близнього не поришиш!

Мал. А. СВИНЦОВА

— Врахуйте, що ваш годинник на 3 хвилини відстає!..

— Ну ї молодь пішла, жінці місцем не поступиться!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальником Ставищенського комбінату побутових підприємств (на Київщині) працював т. Діхтар М. Ф. Вірніше, не працював, а лише посаду керівну обіймав. Во вся його діяльність зводилася до різних комбінацій для власної вигоди. У проміжках між отими комбінаціями Діхтар ретельно лаяв своїх підлеглих, всіляко обмінуючи цензурний лексикон.

Про аморальну поведінку начальника комбінату робітники написали листа Перцеві.

Секретар Київського обкому КП України т. Харчук повідомив редакцію, що при перевірці факти підтвердилися.

Діхтаря М. Ф. з роботи звільнено.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Втішайтесь славою, малошановні!

[Кололітературний огляд]

В літературному світі повелось робити річні огляди красного письменства. Не гоже й нам од громади одставати — оглянемо й ми письменство, якщо не красне, то крадене.

Літературні злодії, або по вченому кажучи, плагіатори, за минулій рік у нас не перевелися. Піднаджувані своєю липкорукою музою, вони, натхненно посапуючи, деруть і з мертвих, і з живих.

Про художні засоби та прийоми, якими користуються літературні злодії, тільки одне можна сказати: в усіх вони однакові — крадені. А от засоби та прийоми, якими ці драпіжки намагаються прибрести до рук звабливого дармового карбованчика, позначені авторською індивідуальністю.

За цією ознакою плагіаторів можна поділити на кілька типів.

Першому типу властива підленька прямолінійність. Не дуже дотримуючись оригіналу, списує, наприклад, В. Волощенко вірш С. Руданського «Сповідь», а до нього зразок своєї епістолярної творчості додає: «Риншила написати свой стишок. Есле подойдьто поместите».

Тут усе ясно: «есле подойдьто», то авторство вказане (бо ж — «свой стишок»), адреса — теж. Значить: гоніть кесареві кесареве, а мені — гонорар.

Другий тип характеризується підленькою обережністю. Записує, скажімо, якийсь А. Бездольний два вірші того ж Руданського, та без жодного слова од себе (опріч перекручену у тексті та власної адреси) відсилає в редакцію. Чиніть, мовляв, з ними на свій розсуд. Моя хата скраю.

Досконаліший різновид цього типу достойно репрезентує М. Грицюк. Він теж нічого од себе не пише, але він і за полі Руданського не хапається — дуже пальці знати. Він облюбовує вірш Д. Білоуса «Поміж стріх та лопухів», надрукований тільки один раз і то ще у 1947 році.

Третій тип полюблєє підленьку підступність. «Посилаю Вам «гуморески», — пише С. Заборовська. — Якщо вони Вам сподобаються, можу надсилати. Коли ні — напишіть, будь ласка, мені». І надсилає ту ж таки (о, господи!) «Сповідь» Руданського та вірш М. Сома про бабу-стилягу.

Четвертий тип характеризується просто віртуозними засобами та прийомами. Ретельно переписується, наприклад, вірш «Спи, мій маленький» та відсилається в журнал. При цьому не просто цікавляться, чи «Вам сподобається» вірш, а просять-таки надрукувати. І не просто просять, а

підводять, так би мовити, ідейну базу, натискають на емоції та громадянські почуття — розтлумачують, яка то людям користь буде, коли вони вірш той прочитають у журналі. Про особисту ж користь — ані мурmur, про автора вірша — М. Білецького теж анітелень.

Та й сам переписувач ніби в автори не пнеється: він тільки дає свою точну адресу (а ну ж — гонорар!) і підписується: О. Криводуд.

І виходить, бачите, що то наче й не злодюжка, а благодійник людський...

Досі мовилося про зелену поросль кололітературної павутиці. Але є поміж них і дозрілі екземпляри. Сказати б, класики цього кололітературного ремесла. Основна їх риса — безпardonне нахабство. Завдяки цьому, та ще тому, що все надруковане і перечитати, і запам'ятати годі, воно проповізли-таки в друк.

Так М. Мороз дебютував у журналі віршем П. Глазового, а М. Маницький представив себе мініатюрою Я. Королевича та віршем К. Михеєва.

Другий, як бачите, досить успішно трудився на невдачній ниві крадено-го письменства.

Знаючи мудру пораду Остапа Вишні, яка гласить, що входячи в літературу, треба чистити черевики, він вирішив, що зручніше буде пропрати туди в чужих черевиках. Нечиста ж совість клопотів йому не завдавала.

Цей і нечесного карбованця, і слави доскочив. Довірливі земляки говорять про нього: «Це той, що книжки пише».

До книжок, слава богу, ще не дійшло. Але й того, що є, досить, щоб М. Маницький славився не тільки у вузьких межах рідного села. От ми й узяли на себе труд розширити ці межі. Тим паче, що сам М. Маницький — надзвичайно скромний, він норовить залишатися в густій тіні невідомості. Так, надсилаючи до редакції крадені вірші, Микола Савич Маницький зазначав, що проживає у селі Дідівщина Фастівського району на Київщині. На прохання навідатися до редакції — ані мугикнув. І чимало часу довелося згадати, щоб зустрітися із здібним плагіатором на справжньому місці його проживання — у квартирі 8 будинку 14/1 по вулиці Петра Запорожця у місті Києві.

Отож, щоб прославити його та вищепоіменованих, і узялися ми за цей огляд. Сказано ж: який Сава, така й слава!

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

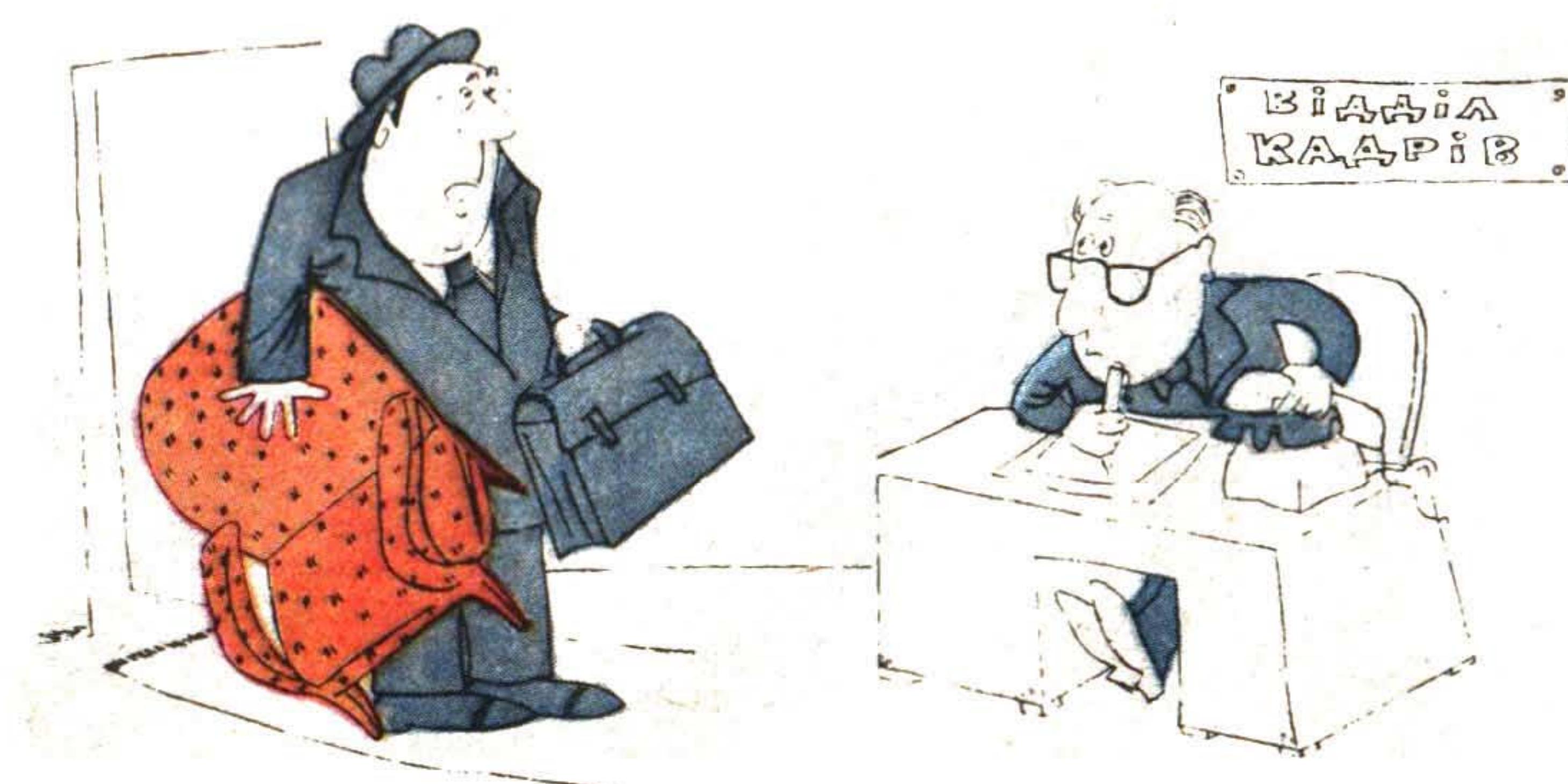
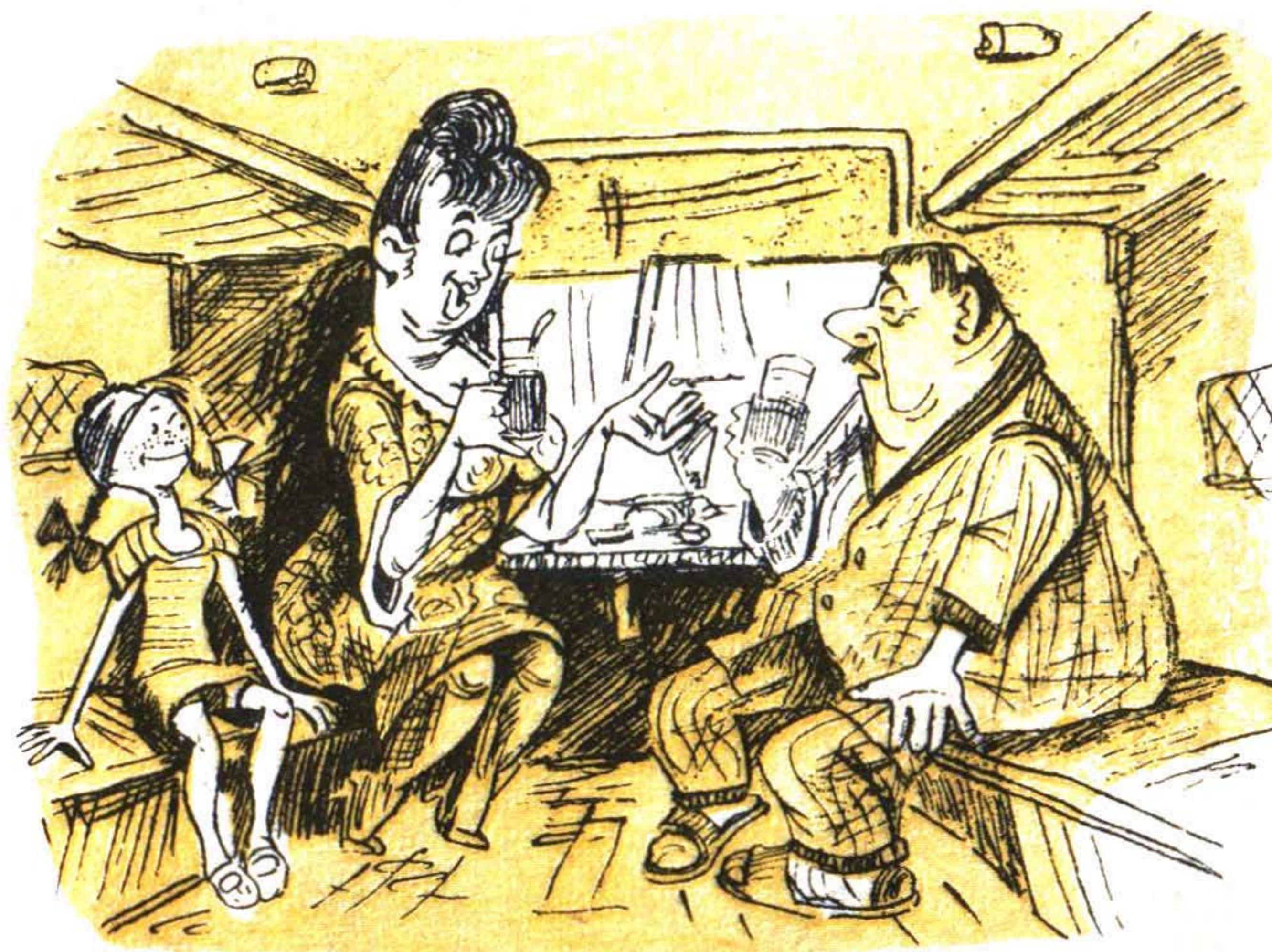

— Оцінки поганенькі.

— Я вчительці те ж саме говорив.

ЧАЯН

У нас в гостях татарський
сатиричний журнал
«ЧАЯН» («Скорпіон»)
м. Казань

КОН-
ТЕК-
СТИ

Чи не забагато тих, хто тримає камінь за пазухою, випливає на поверхню?

Критик сплачував поетесам компліменти.

Коли б то ветеринари лікували од свинства!

Скількох Колумбів згубили широкоградусні широти!

Взяється за брошуру на теми моралі. Для покриття витрат на розлучення.

Ветеран черги в дитячий садок.

Графомани! Вимагайте творчі відрядження на Парнас!

Цікаво, на скільки відсунулося відкриття вічного двигуна з винаходом самогонного апарату?

У кожного Дантеса є свій улюблений поет.

Культура пішла вперед. Безкультур'я лишилось на місці.

Так боявся відповідальності, що підробляв власний підпис.

З рецензії: «автор показав себе бездумним інтелектуалом».

Майстер холодних закусок був спійманий на гарячому.

Людину можна прибити на смерть, а можна — на все життя.

Вжив заходів — вижив невдоволених.

Краще голова на в'язах, аніж голова на в'язі.

А як з пенсіями по творчій інвалідності?

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Друже Перче!

Торік ми тобі посаржилися, що за чиєюсь мудрою головою ногам нашим нема спокою: з місяця в місяць чимчикуємо за 7 кілометрів у село Іванівку, аби тільки сплатити кілька десятків копійок за користування електроенергією. Товариши Пархачов — заступник голови виконкому Кам'янсько-Дніпровської райради — тоді, Перче, тобі відповів, що «в даний момент розглядається питання, щоб організувати прийом абонементної плати через поштове відділення».

Писалося це, між іншим, ще в квітні 1969 року.

Оскільки тепер, уже лютий 1970-го, а змін ніяких не видно, то хотілося б знати, за допомогою якого інструменту наше питання так довго і старанно розглядається.

Невже виконком райради для такого випадку придбав якийсь спеціальний електронний мікроскоп?

Чи, може, дивиться крізь пальці?

Мешканці сіл Примірне та Ново-Українка (13 підписів).

Запорізька область.

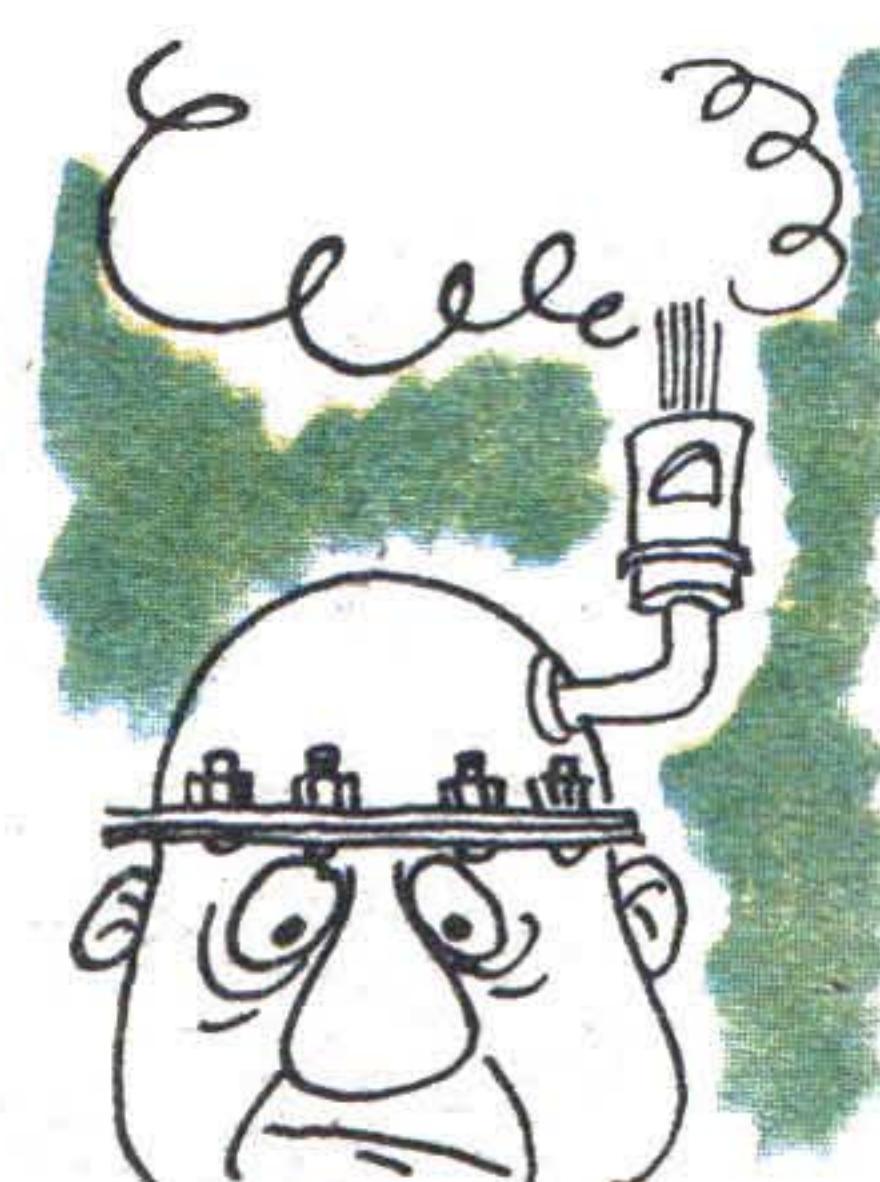
Тобі, може, відомо, що пара потрібна не лише паровозові й пароплавові. Потрібна вона також для багатьох технологічних процесів: цинкування, хромування, як от на нашому заводі «Електроапаратура». Одержано ж ми пару за звичайною схемою: паливо плюс вода — пара.

Та, на жаль, діяти за схемою ми можемо тільки тоді, коли зглянутися на нас «Ворошиловградвуглезбуд» та «Донецьквуглезбуд», які постачають нам вугілля. А роблять вони це тан своєчасно, що завод от-от припинить роботу.

Чи не міг би ти, Перче, піддати отим горепостачальникам пари, та так, щоб згадана схема спрацювала в зворотному напрямку: постачальникам — пара, вони нам — паливо.

За дорученням колективу заводу «Електроапаратура» В. ПОЛЯРУШ.

м. Бендери
Молдавської РСР.

Хочу тобі розповісти про свої черевики. Їх виготовила Прилуцька взуттєва фабрика. Ти запитаєш, а що ж цікавого у тих черевиках? Підошви і етикетка з написом «Черевики перший сорт».

Хотів я ці речі тобі надіслати: підошви для того, щоб ти пересвідчився, що вони таки відірвались, а етикетку, щоб ти побачив чиєсі це фабрики продукція. Ну, підошви як і сказав, самі відірвались. Через 2 дні. А з етикетками — біда: від коробки й досі одірати не можу. Так от чи не запропонуєш ти, Перче, дирекції згаданої фабрики підошви клейти тим клеєм, що їх етикетки. Може, черевики дівше носятимуться.

І. СВИСТУН.

м. Коломия
Івано-Франківської області.

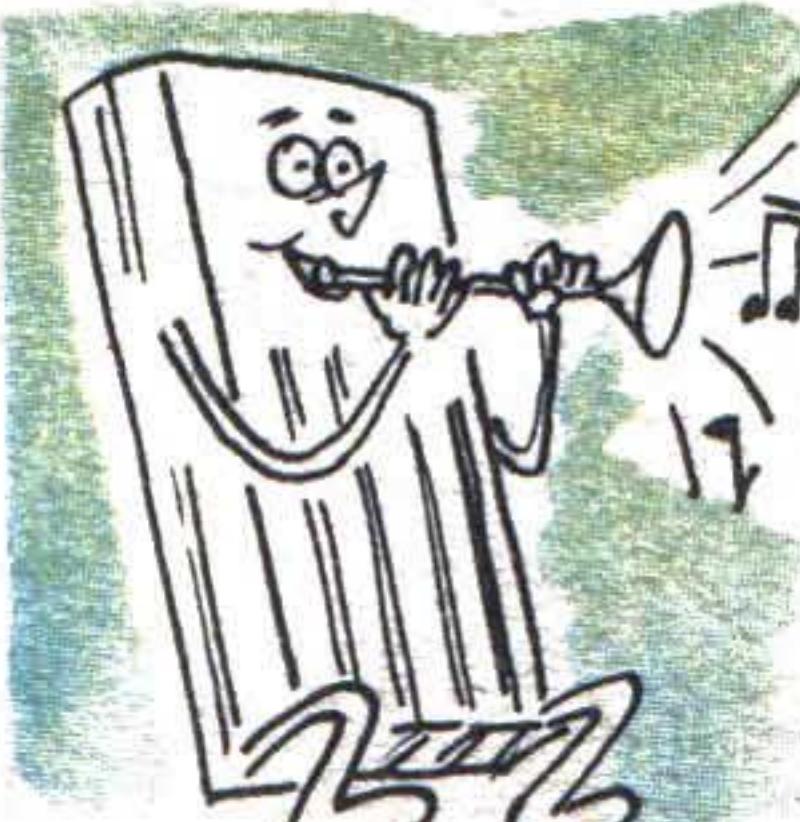
Ти, кажуть, добре розумієшся на музиці. То скажи, будь ласка: що можна зіграти на пружинних матрацах, які випускає у продаж Славутська мебльова фабрика?

Придбавши собі за 32 карбованці славутський матрац, я так поринув у музику, що на вітві сну позбувся. Власне кажучи, спати мені хочеться, але сон не бере, бо на кожен мій найменший порух матрац відгукнується цілою гамою найрізноманітніших музичних звуків.

Я, Перче, припускаю, що директор Славутської мебльової фабрики — заповзятий любитель музики і за допомогою своїх матраців Несе її в маси. От тільки побоююсь, що визнання він усе ж таки не заслужить.

В. ВАСИЛЬЄВ.

с. Кривин
Славутського району
Хмельницької області.

Хочемо тебе познайомити з Дядьком Косенком. З тим, який очолює Кіровоградську механізовану колону № 7, а в нас у селі займається електрифікацією. Електрифікує село, а заодно переконує нас, що при наганцях цікавіше готовувати уроки, ніж при електросвітлі. Каже: більше ідилії. Але нам та «ідилія» за три роки набридла. Тому, любий Перче, ми й просимо тебе: поцікався у дядька Косенка, коли ж те світло буде й на наших вулицях?

Слава ПОПОВИЧ,
Віта СОКУР,
Дмитро ХМЕЛІВСЬКИЙ.

с. Вікнина
Гайворонського району
Кіровоградської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перцець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (829)
(на українському языку).

КОМЕДІЯ У ТРЬОХ КАРТИНКАХ

Закони комедії вимагають, щоб спершу було страшно, а вже потім смішно. Для контрасту. Щоб дужче пройняло. Аж страшно стає, коли глянеш на першу картинку. (Див. фото № 1). Це лист міністра промислового будівництва УРСР В. Д. Арешковича, написаний аж трьома адресатам: міністру м'ясомолочної промисловості УРСР т. Л. П. Риженку, голові Держплану УРСР т. П. Я. Розенку, начальникові комбінату «Кременчукбуд» т. Д. Н. Бельмасу.

Текст листа гласить: «Міністерство промислового будівництва УРСР зменшує план вводу житлової площа на

1, нарешті, що ж ми бачимо на всіх трьох симпатичних картинках одразу? Бачимо ми на цих симпатичних картинках, що в Міністерстві промислового будівництва не завжди бачать об'єкти своєї конкретної діяльності.

Де ж вихід? Вихід простий. Утворити при Міністерстві промислового будівництва спеціальний главк інформативного профілю, обов'язком якого буде тримати «в курсі дела» і самого міністра т. Арешковича і весь апарат, що де планується і що де буде дістатися. А то так і запутатися недовго.

У С С Р
МИНІСТР

ПРОМЫШЛЕННОГО СТРОІТЕЛЬСТВА / Министру мясомолочной промышленности УССР

29. 8 1969
№ 6528

Київ 137, Воровського 22

тov. Риженко Л.П.

Председателю Госплана У С С Р

тov. Розенко П.Я.

Начальнiku комбінату "Кременчугстрой"

тov. Бельмасу Д.Н.

Міністерство промисленного будівництва УССР

уменьшує план ввода житлової площа на 1969 г. по Вашему

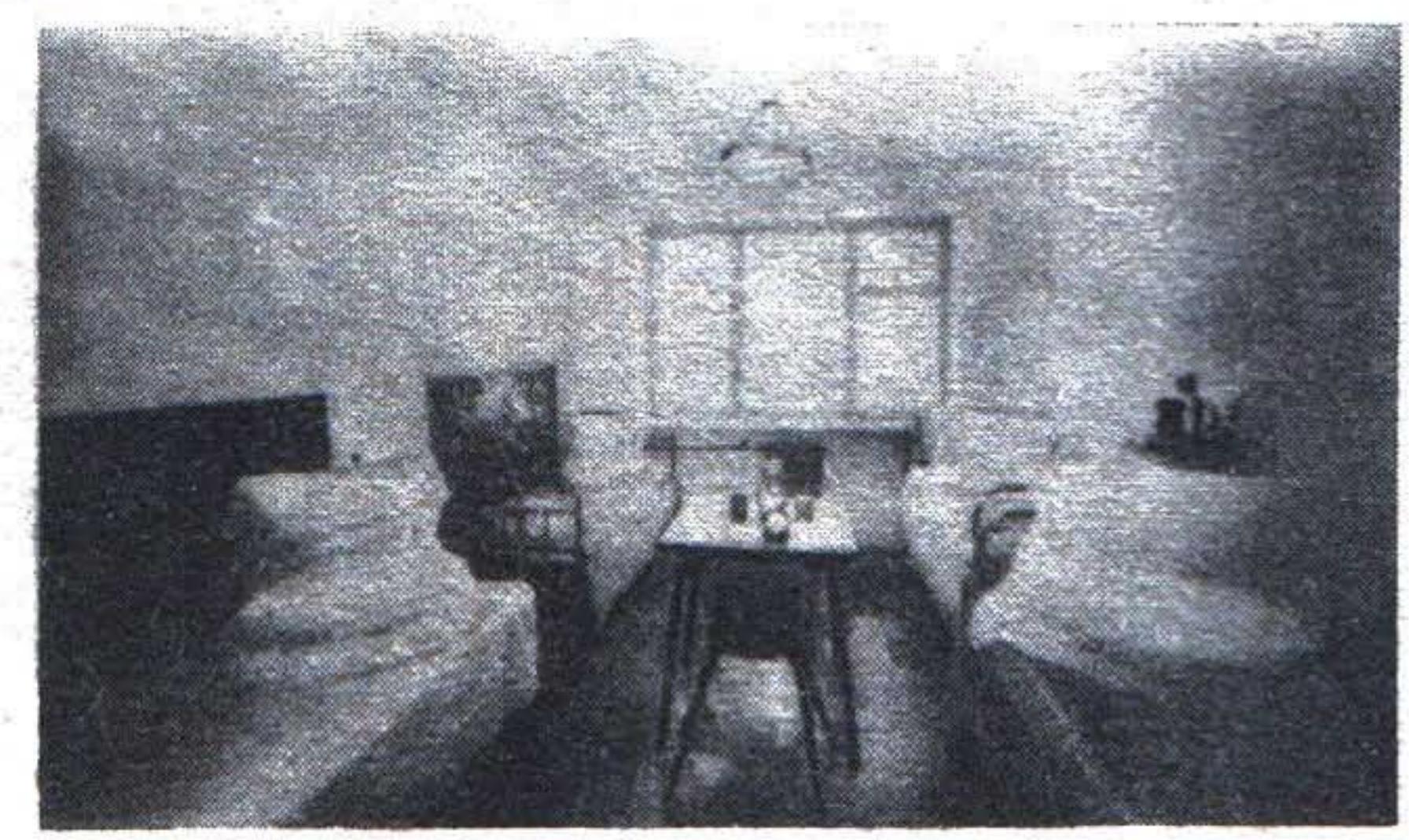
Міністерству на 1947 кв.м из-за невиконання договірних

обязательств по своєчасному отводу площадки и сносу

строєній под строительство об'єктія мясокомбінату в

г. Полтаве.

В. Арешкович

1969 р. по Вашому міністерству на 1947 кв. м. через невиконання договірних зобов'язань по своєчасному відведенню майданчика і зносу будівлі під будівництво гуртожитку м'ясокомбінату в м. Полтаві. В. Арешкович.

Прочитаєш таке, і аж морозом поза шкіру сипоне, це вам не жарт — 400 чоловік без даху над головою залишаться, гуртожитку не матимуть!

Але страх тут таки є зинне, коли ви подивитесь на дві інші картинки (фото № 2 і № 3). Що ми бачимо на цих симпатичних картинках? На цих симпатичних картинках ми бачимо знадвору і зсередини отої самий гуртожиток площею 1947 кв. м. у м. Полтаві, який т. Арешкович звелів не будувати. Виявляється, гуртожиток давно споруджено трестом «Полтавпромбуд», який безпосередньо підлягає Міністерству промислового будівництва, і заселено за місяць до написання цогого страшного листа. Отак живуть собі молоді робітники Полтавського м'ясокомбінату в новому затишному гуртожитку і гадки не мають, що їх гуртожиток не існує в природі. Бо що написано пером (та ще й пером міністра!) того, як відомо, не витягнеш волом.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів до Перця писалося про те, що секретар-бухгалтер заводського комітету Рижавського цукрокомбінату Марущак О. І. зловживав своїм службовим становищем.

Голова Черкаського об'єму профспілки робітників харчової промисловості т. Ратушна повідомила, що наведені факти підтвердились.

За зловживанням службовим становищем Марущак з посади секретаря-бухгалтера знято.

★ Продавець хлібного магазину (с. Нова Збур'ївка Голопристанського району) Сатовська З. Е. байдуже ставилася до своїх обов'язків, грубо поводилася з покупцями, пиячila в робочий час. Про все це до редакції написали мешканці села.

Як повідомив заступник голови правління Херсонської облспоживспілки т. Журавленко, факти повністю підтвердились. Сатовську з роботи знято.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перцець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (829)
(на українському языку).

БФ 11521.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 07022. Тираж 1.950.000 прим.

Здано до набору 31. XII. 1969 р. Підписано до друку 19. I. 1970 р. Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

Який піп — таке й кадило.

БУРЖУАЗНА
пропаганда

